BÉKESSÉG

A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

www.albaref.hu 2019. április • XXV. évfolyam 2. szám

Isten átölelő szeretete Jézus Krisztusban

„Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást." (1János 4, 10–11)

Az embereket szeretni nem mindig könnyű, mert bizony megszegik az ígéretüket, összetörik a szívünket. Mégis, Isten arra kér bennünket, hogy szeressük egymást. Ahhoz, hogy szeretni tudjuk a másikat, először is meg kell ismernünk azt, hogy Isten mennyire szeret minket.

Isten nem csak megalkotta, hanem szereti is a világot. Szenvedélyesen, személyesen és végtelenül szeret bennünket. Nem azért, mert olyan szerethetőek vagyunk, mert nem mindig vagyunk azok, hanem mert kiválasztott bennünket, hogy szeretetével árasszon el minket.

„Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen." (Jeremiás 31, 3). Ez húsvét ünnepének nagy üzenete. Mert a szerető Isten közel jött hozzánk Jézus Krisztusban, sőt magához vont a halála és feltámadása által.

„A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz." (János 20, 1). Még sötét volt. Egy nagyon fájdalmas hétnek a vége következett. Nagycsütörtöki megaláztatások. Nagypénteken meghalt Jézus a kereszten. A szombat szomorú

csendje. Húsvét reggel pedig az asszonyok a sírhoz mentek, hogy bekenjék Jézus testét balzsamokkal, amit pénteken nem tudtak befejezni.

Több asszony ment oda a sírhoz. János kiemeli egyiküket, magdalai Máriát, akiről tudjuk, hogy Jézus hét démont űzött ki belőle. Jézus megmentette ezt az asszonyt. Egyike lett azoknak az asszonyoknak, akik Jézust követték.

Sötét volt az ég, a szívek is sötétek voltak. Magdalai Mária nem is tudott még arról, hogy a sír üres. Amikor odaért a sírhoz, számára minden rosszabbra fordult. *„… látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől."* (János 20, 2). Azt a következtetést vonta le, hogy talán sírrablók vitték el a testét.

„Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!"" (János 20, 2). Péter lassú volt, János ért oda hamarabb. Amikor Péter benézett a sírba, látta, hogy nincs ott Jézus teste, amikor János nézett be, hitt. Hitte, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból. Ezután elvitték a hírt a többi tanítványnak is.

„Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt." (János 20, 11). Ő még nem ismerte fel azt, hogy Jézus feltámadt a halálból. Ő még ott tartott, hogy valakik elvitték Jézus testét. Magdalai Máriát az sem tudta felrázni, hogy angyalokat lát éppen, és velük beszélget. Sötét volt még, legfőképp Mária szívében.

De egyszer csak kisütött a nap, amikor *„Jézus nevén szólította: „Mária!" Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!" – ami azt jelenti: Mester."* (János 20, 16). Abban a pillanatban az egész élete kivilágosodott. Eltűnt a sötétség. Ez a pillanat egyszerre

jelképezi az Isten erejét és szeretetét. Isten erejét, mert legyőzte a halált, amit az elhengerített kő és az üres sír jelez. Isten szeretetét, mert meghalt és feltámadt értünk, emberekért. Valamint szeretettel szólt Máriához, és szeretettel vette őt körbe.

„Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!", és hogy ezeket mondta neki." (János 20, 18). Neki mondta ezeket Jézus. Miért? Mert ennyire szeret minket. A szeretet nehéz, sötét pillanatokban bukkan fel, és reményt ad nekünk. Jézus szerette magdalai Máriát, és minket is szeret.

Tudja a nevünket, ismeri az arcunkat. *„Íme, tenyerembe vésztelek be."* (Ézsaiás 49, 16). Neki nincs szüksége arra, hogy egy cetlire felírja a nevünket. A legértékesebbek vagyunk a számára. Jézus szeret téged. Már akkor szeretett, mikor még meg sem születtél. Isten szeret téged, akkor is, ha te elfelejtkeztél volna is róla. Vagyis nem éltünk még egy olyan napot sem, amikor valaki ne szeretett volna bennünket.

Ha engedjük, hogy az Isten szeressen bennünket, akkor egyre kevésbé leszünk ítélkezők, személyválogatók. Türelmesebbek, kedvesebbek leszünk. Isten szeret minket, mi is szeressük a másikat. Ha szeretni akarsz másokat, akkor engedd, hogy az Isten is szeressen téged.

Ujvári Sándor Csaba
beosztott lelkipásztor

Szerkesztői gondolatok

A béna ember meggyógyításának történetét olvasva mindig rácsodálkozom arra, hogy mi, emberek menynyivel fogékonyabbak vagyunk a csodákra, mint arra, hogy meglássuk a bűnök bocsánatának lenyűgöző távlatait.

Jézus „így szólt a bénához: Neked mondom, kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza! Az pedig szemük láttára azonnal felkelt, fogta az ágyát, amelyen feküdt, és Istent dicsőítve hazament. Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, megteltek félelemmel, és ezt mondták: Csodálatos dolgokat láttunk ma!" (Lk 5:24b–26)

De Jézus nem ezzel kezd. Látva a béna ember barátainak hitét, ezt mondta: „Ember, megbocsáttattak a te bűneid" (Lk 5:20b). Miért mondja ezt? Nyilvánvalóan nem ezért vitték oda a férfiak beteg barátjukat Jézushoz, hanem azért, hogy meggyógyítsa őt. A sorok között olvasva szinte látjuk magunk előtt a zavart, értetlen tekinteteket. Az írástudók és farizeusok pedig így tanakodtak: „Kicsoda ez, hogy így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?" (Lk 5:21b)

Bizonyára mindannyiunknak vannak nehézségei. Valamilyen testi, egészségi probléma, családi vagy munkahelyi konfliktus, szerettünk elvesztésének fájdalma, feldolgozandó tragédia, és még sorolhatnánk. Jézusnak ezekre gondja van! De lássuk meg: elsősorban nem azért jött Jézus a földre, hogy a nehézségeinket elvegye – persze ezekben a helyzetekben is támaszt nyújt nekünk, sőt bármikor megszabadíthat belőlük, ahogy a béna embert is meggyógyította –, hanem azért, hogy meghaljon értünk a kereszten, és így Isten előtt bűntelenek, tiszták, hófehérek legyünk. Ehhez először meg kell látnunk saját tökéletlen voltunkat, aztán jön a rácsodálkozás, hogy Isten mindezek ellenére mennyire szeret bennünket, és azt szeretné, hogy földi életünket követően örökre Vele éljünk a mennyben. Kegyelmének gazdagsága mellett csodálatos ígéretei vannak, amelyeket Ő sosem szeg meg.

Húsvét csodája a legnagyobb csoda, amely újra és újra hálaadásra késztet bennünket. „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre…" (1Pt 1:3)

Ujváriné Császár Boglárka

Traktatesztés

A Széchenyi utcai gyülekezetünkben a két istentiszteleti alkalmat követően:

- Szentírást
- bibliai témájú könyveket
- hitépítő kiadványokat
- traktátusokat
- igés kártyákat, könyvjelzőket, matricákat
- evangéliumi naptárakat
- kazettákat és CD-t

vásárolhat minden kedves érdeklődő.

A húsvéti ünnepkörrel kapcsolatos könyvek, kiadványok kaphatók!

A Golgotára vezető út pillanatfelvételei Máté leírása szerint

GYÓGYÍTÓ FÁJDALOM

Jézus Betániában a leprás Simon házában volt. Máté 26:6

A zsidóknál szokás volt a név mellé egy-egy jelzőt is ragasztani. Ez a jelző utalt a személy egyik fontos tulajdonságára. Így leprás Simon kétséget kizáróan valaha leprás lehetett. Lehet, hogy épp Jézus gyógyította meg? Simon már nem leprás, és Jézussal meg a követőivel van közösségben. A lepra egy szörnyű kór, amely az érző idegeket elpusztítja, aztán az érzékelés hiánya miatt a beteg teste a pusztítás szabad prédája. Nem véletlen, hogy Isten a leprához hasonlítja a bűnt. A bűn érzéketlenné tesz, és végül megöl. *„A tévedést és a bűnt egyaránt az jellemzi, hogy minél mélyebben befészkeli magát az emberbe, az áldozat annál kevésbé sejti a jelenlétét, mert a rossz álarcosan jelenik meg.”* – mondja C. S. Lewis. Menthetetlenül elpusztulnánk, mint a leprás, ha Jézus nem ajándékozna meg minket a bűn iránti érzékenységgel és fájdalommal. Az élet jele a fájdalom. Ha fáj a bűn, fussak vele az Orvoshoz, sőt ha nem fáj, akkor is menjek!

NE NÉZZ ÁT MEGVÁLTÓDON!

Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Máté 26:23

Mai szemmel olvasva Jézusnak ezt a mondatát, semmi rendkívülit nem találunk benne. De a korabeli szigorú zsidó viselkedési szabályok szerint (ld. Sirák könyve) meg volt tiltva az étkezésnél, hogy valaki egyszerre nyúljon a tálba másokkal. Ha egyszerre indultak a kezek, a kisebbik, a fiatalabbik mindig előzékenyen visszahúzta a kezét. Amit Júdásról elárul Jézus, az egész egyszerűen azt jelenti, hogy Júdás semmibe vette őt. Egyszerre nyúl vele a tálba, és ez azt fejezi ki, hogy nem hajlandó kitérni, vegye vissza a Mester a kezét. Jézus fölé helyezte magát. Lehet, hogy nem tudatosan, mégis elárulja, mi van belül. Így helyezzük magunkat sokszor Jézus fölé mi is. Igazat adunk neki, de az én érdekem, az én szívem vágya mást diktál. Amikor fölé helyezem magam, ő akkor már nem lehet Úr számomra. Én lettem a magam ura és ez rettenetes! Ez az ősbűn, mert uralkodom, istenkedem a magam élete fölött. Aki isten akar lenni, az embertelen lesz. *„Sokkal könnyebb bűnös önmagamat megtagadni, mint büszke önmagamat”* – mondja Pascal.

TÖKÉLETES KEGYELEM CSAK TÖKÉLETLENEKNEK

Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozom. Máté 26:33

„Soha ne mondd, hogy soha!” – szól a régi bölcs mondás. Ám Péter, Jézus figyelmeztető szavára azt mondja, hogy soha, és ennek a „sohának” az elérkezése nem is várat sokat magára. Azt hiszi, hogy a Mester követése jól megy ilyen fogadkozásokkal. Ő „izomból” akar tanítvány lenni, és az ilyen „maszekos” tanítványosdi hamar csődöt mond. Így van ez azóta is! Sokszor gondoljuk, hogy megy nekünk a tanítványság Jézus segítsége nélkül is. Erre mondja Pál a galatabelieknek, hogy „amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?” (Gal. 3:3) Elkezdjük a követést kegyelemből, aztán önerőből akarjuk folytatni, mert azt hisszük, megy az magunktól is. A Jézustól elrugaszkodott hitélet hamar „padlót fog”, és beképzeltté, gőgössé tesz, mint Pétert. Merészen állítja: mindenki megbotránkozhat Jézusban, csak ő nem. Ezzel a maga kiválóságát bizonygatja, pedig Jézus kegyelmét csak a tökéletlenek fogadhatják el. *„A kegyelem előfeltétele a tökéletlenség. A fény csak a réseken képes keresztülhatolni.”* – állítja Philip Yancey. Vigyük oda „repedéseinket” Jézushoz, hogy be tudja gyógyítani. Ha pedig tökéletességben tetszelegsz, nem tud mit kezdeni veled Jézus!

CSAK A BŰNT ADTUK A MEGVÁLTÁSHOZ!

Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. Máté 26:43

Ha valami belülről zaklatja az embert, nem kell kérni rá, magától is képes virrasztani, éjszakázni. Mi az, ami nem hagy aludni? Mi az, ami izgalomba hoz, és felnyomja az adrenalin szintemet? Jézus háromszor költi fel tanítványait, minekutána többször kéri őket a virrasztásra és imádságra. Mennyire nincs a gyarló tanítvány összhangban a Megváltóval! Úgy tűnik, nem figyelnek oda Jézus szavaira, és fogalmuk sincs, miről beszél nekik, amikor közelgő szenvedését és halálát jelzi. Mit bizonyít az, hogy a legkülönbeknek is elnehezül a szemük a megváltásunk kemény óráiban? Azt, hogy az ember nem tud semmit hozzátenni a váltsághoz, csak a bűnt. Mi lett volna, ha Péterék mégis imádkozva virrasztanak Jézus mellett? Valószínű, hogy pünkösd után társmegváltókként (ami nem létezik!) „el lettek volna szállva” maguktól.

De nem így történt, és ezáltal kaphattak kegyelemből megváltást. Minden tökéletlenségük, hitetlenkedésük ellenére Jézus véghezvitte a megváltást. *„Jézus, aki megváltott minket úgy, hogy mindent nélkülünk tett, most semmit sem akar cselekedni nélkülünk.”* – biztat Augustinus.

BUNYÓS KERESZTYÉNEK

Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. Máté 26:52

Lehet-e a Megváltót vagy ügyét fegyverrel védeni? Mert Péter ezt szerette volna! Sok harcos, vagdalkozó hívő van. Kétezer éve sok vér folyik „Krisztus ügyéért”. Manapság nem lehet eleget magyarázkodni vagy bocsánatot kérni az Egyház korábbi erőszakos bűneiért. Jézus juhoknak nevezte az övéit, és a juh nem arról híres, hogy támad, öklel és harap. Bár vannak báránybőrbe bújt farkasok, de egy tanítvány nem lehet az. Háborúktól dúló világban élünk, ahol nemcsak a csatatereken, hanem a családokban, testvéri közösségekben is folyik a harc. A fegyvernemek egyre durvábbak és hatásosabbak. Isten népe viszont ne folytasson háborúkat. Egy kegyeskedő öreg néni a II. világháború után így számolt be vallásos élményeiről: – *Isten nagyon jó volt hozzánk. Imádkoztunk, imádkoztunk, és az összes bomba a város túlsó oldalára esett.* Hát milyen gyilkos lelkület ez? A háborúskodó hívő egy rettentő, bosszúálló istent fog kiolvasni Bibliájából, ami nem igaz a mi Megváltónkra. Jézus egyoldalú fegyverletételt hajtott végre a kereszten. Innen származik a békesség! Neked van? *„Szép az Egyház helyzete, amikor immár csupán Isten oltalmazza.”* (Blaise Pascal)

AMIKOR SOK A SZÖVEG, JÉZUS HALLGAT

Jézus azonban hallgatott. A főpap ekkor azt mondta neki: „Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia!” Máté 26:63

„Aki abban az Istenben hisz, aki azt mondta magáról, hogy Vagyok, aki vagyok, késznek kell lennie arra, hogy Istent más és más formában tapasztalja.” – állapítja meg Martin Buber. Amikor Isten emberi formát öltött, hogy, hogy nem, épp azok nem ismerték fel és meg, akik a legtöbbet tudtak eljövetele körülményeiről, hogyanjáról. Az írástudók nem ismerték fel a testté lett Igét. Sokszor járunk így mi is, mai írástudók (nemcsak lelkészek!). És a megdöbbentő az, hogy Jézus ilyenkor hallgat. Miért hallgat? Mert az én elképzelésem, tudásom, előítéletem Istenről nem hagyja szóhoz jutni. Amikor „csípőből” nyomatom az igét, lehet, hogy szépen idézem a Bibliát, de Jézus nem szólal meg abban. Valaki azt mondta, hogy mi, hívők vesszük legtöbbször hiábavalóan a szánkra Isten nevét, azáltal, hogy rá hivatkozva nem a helyén mondjuk az igét, és így nem lesz *„aranyalma ezüsttányéron”*, az-az nem lesz kívánatos és értékes (Péld 25,11). A világnak nem szép idézetekre van szüksége, hanem a testté lett Igére.

Szász Zoltán lp.

BEMUTATKOZIK AZ OLAJFA REFORMÁTUS ÓVODA

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Istennek országa.” (Márk 10,14)

Küldetésünk kettős, egyrészt valljuk, hogy a gyermek Isten ajándéka, a gyermekkor is Isten rendelése, ezért azt sem visszafogni, sem felgyorsítani nem szabad.

Fontosnak tartjuk, hogy a gyermekek valóban felhőtlen és boldog gyermekkort élhessenek meg óvodánkban.

Dr. Pálhegyi Ferenc úgy fogalmazza meg ezt, hogy a gyermeket hárman szeretik, nevelik: „Isten, szülők, pedagógusok, hármuk közül döntő tényező Isten.”

Óvodánk dolgozóinak felelőssége különösen nagy, mert a keresztyén közösség nevében nevelünk. Mitől református? Nevelésünk lényeges eleme a hiteles élet. Abban a tudatban végezzük munkánkat, hogy Isten nevelői feladatra meghívott és kiválasztott bennünket. Az óvodában dolgozók szakmailag elkötelezettek, képzett szakemberek. A református felnőtt az Istenhez tartozónak vallja magát.

Az óvodás gyermek lételeme a játék, nem tud nem játszani. Mitől református? Életének természetes része az imádság, tudja, hogy szülein kívül Isten is szereti.

A családot, a szülőket a legfontosabb szövetségeseinknek tekintjük, céljaink közösek. Gyermekeink támogató családi háttérrel rendelkeznek. Sok többgyermekes család jár intézményünkbe.

És az óvoda mitől református?

Biztosítjuk a gyermek számára a

nyugodt, békességes, szeretetteljes légkört. A gyermek személyiségéhez a legfőbb tevékenységén – a játékon – keresztül kívánunk eljutni, és átadjuk neki mindazt a személyiségformáló műveltségtartalmat, amely az egészséges fejlődéséhez szükséges.

Az aprónak tűnő dolgok fontossága: a köszönés formája, a közvetlen környezet szimbolikája, az imádságos együttlét. A református óvodában különösen is hangsúlyossá válnak a kis rezdülések, a mozdulatok, a tekintetet, a cselekvésre adott reakciók, a hangnem. Az együttélés szabályaiban fontosnak tartjuk, hogy közösen, együtt tudjunk játszani, okosan szerető, segítőkész, toleráns és bátorító magatartással fordulunk egymáshoz.

Célunk a mindennapi munka feltételeinek folyamatos, jó színvonalú biztosítása. A református nevelés és az ONAP által támasztott módszertan mellett az élménypedagógiával neveljük a gyermekeket, hogy érzelmileg gazdag, nyitott, érdeklődő, másokat elfogadó, együttműködő, szülőhelyéhez kötődő, környezetében jól tájékozódó egyéniségekké váljanak. Fontos a természetesség, hiszen a természetesség csatornáján át tudunk beszélni a gyermeknek Istenről. Az óvodában a keresztyén szellemű nevelés nem egy kimetszett rövid idő az egész óvodás napból, nem egy hittanórányi, hanem az egész napot átszövő, minden részletébe belefonódó minőségi életszemlélet.

Intézményünk érzékenyen és tevőlegesen reagál a környezetünk elvárásaira és a felénk támasztott igényekre. Óvodánk ezért fogadja és ellátja a beintegrálható sajátos nevelési igényű gyermekeket – a különleges bánásmódot igénylő sajátos nevelési igényű gyermekeknek a fejlesztését, akik a többi gyermekkel együtt nevelhető, integrálható értelmi vagy beszédfogyatékosok, Down-szindrómások, egyéb pszichés fejlődési zavarral (figyelem- vagy magatartásszabályozási zavarral) küzdenek. Az integráció bevezetésével szemléletváltozás kezdődik és zajlik az óvodai kereteken belül és kívül is, az egyenlő bánásmód elvét alkalmazva, figyelembe véve mind az ép, mind a sajátos nevelési igényű gyermekek életkori sajátosságait és egyéni szükségleteit, ugyanakkor megőrizve és hangsúlyozva a keresztyén értékeket.

„De én olyan vagyok, mint a viruló olajfa, Isten házában lehetek, bízom Isten szeretetében most és mindenkor.” (Zsolt 52,10)

Mocsáriné Brunner Boglárka
óvodavezető

Beiratkozás az Olajfa Református Óvodába

Szeretettel várunk a beiratkozásra

2019. április 24–25-én 8–16 óra között óvodánkban

minden kedves szülőt, akik a 2019/2020-as nevelési évben gyermekeik nevelését ránk bízzák.

A beiratkozáskor szükséges bemutatni:

- a gyermek l**akcímkártyájának** másolatát
- a gyermek **születési anyakönyvi kivonatának** másolatát
- a gyermek egészségét, fejlettségét bizonyító **orvosi igazolást**
- a gyermek **TAJ kártyájának** a másolatát
- **jelentkezési lapot**, mely letölthető a honlapról vagy a beiratkozás napján, a helyszínen is kitölthető
- **szülői nyilatkozatot** felügyeleti jogról

„De én olyan vagyok, mint a viruló olajfa, Isten házában lehetek, bízom Isten szeretetében most és mindenkor.” (Zsolt 52,10)

Tavaszi pezsgés a Talentumban

Iskolánk tavaszi programjai közül kiemelkedő feladatot és élményt nyújtott a Fenntarthatósági témahét, melyet az országos rendezvényhez kapcsolódóan március 18–23-ig rendeztünk meg.

Ez Ökoiskolai munkatervünk egyik lényeges pontja, ezért már hetekkel előtte megkezdődött a készülődés a programokra. Minden felsős osztály kapott egy témát, melyet egy adott napon a többieknek bemutatott. Hétfőn a 6. osztály kezdte a sort, hazánk védett növény- és állatvilágából adtak ízelítőt. Kedden a hetedikesek a műanyag újrahasznosításáról tartottak szemléletes bemutatót. Szerdán az ötödikesek témája: táplálkozzunk maradék nélkül. Végül a 8. osztály ökopraktikákkal zárta a sort. Dicséretes volt a tanulók hozzáállása, ahogy kisebb csoportokat alkotva készültek fel a témából, s minél érdekesebben próbálták előadni diáktársaiknak. Így legalább megtapasztalhatták, hogy nem is olyan egyszerű feladat egy osztály figyelmét lekötni.

A héten legjobban várt esemény a sóstói iskolai kirándulás volt. Két hetedikes tanulónk: Anna és Lili fogalmazásából idézek.

„A reggeli áhítat után kisétáltunk a Sóstóra. A 8. osztály Márta néni irányításával vetélkedővel készült. A tanösvény különböző pontjain várták az osztályokat, ahol rövid ismertető után tudásunk is megmérettetett: visszakérdezték az elhangzott, bemutatott érdekességeket. Az Attila-réten a totó kitöltése után szabadidőben heverészhettünk, vagy a labirintusban kergetőztünk. Ezután a stadion mellett kiépített látogatóközpontban megnéztünk egy filmet a tanösvény felújításáról. A játszótér és a pihenőstég mindenkit maradásra csábított, de 2 óra körül visszatértünk az iskolába. Nagyon kellemes volt ez a napsütötte délelőtt. Reméljük, jövőre is részünk lehet egy ilyen élményben."

A témahét lezárásaként szombaton „Mesélő kövek" geotúrára hívtuk a természetjáró családokat. A Velencei-hegység földtani érdekességeit ismerhették meg a 10 km-es túra során kicsik és nagyok. A gyaloglást a sukorói református templomnál zártuk. Majd egy-egy „geotúrázó" jelvény boldog birtokosaként fogyasztottuk a zsíros kenyereket a célban.

A Talentum Természetjáró Kör 9 éves működésére visszatekintve mondhatom, hogy mindig örömmel látjuk a családokat egy-egy jó hangulatú túra végén kipirulva, kellemesen elfáradva. Kérdezik: mikor lesz a következő? Mentünk is most egymás után három szombaton. Március 30-án Herenden a „Gyalogolj a vízért!" víz világnapi túrán vettünk részt a 15 forrás vidékén. Április 6-án pedig Várpalota-Bakonykúti között másztuk meg a Baglyas-hegyet, majd a kéktúra vonalán tettünk meg egy 13 km-es szakaszt.

Úgy látom, hogy tanulóink és családjaik a fenntartható környezetért tesznek is, nem csak beszélnek róla.

Sáriné Rádi Zsuzsa

Mennyei örökség

Mikor bomlik a virág, a tavasz illata
betölt, madárdal ébreszt.
A természet színpompás ruhát
húz, őzi a hideg szürkeséget.
Jézus Krisztus fénysugara reánk
ragyog.
Kereszthalálával reménységet
adott.
Nincs nagyobb szeretet, mely
törli a bűnt, a múlt sötétjét.
Új lehetőség, élhetünk vele,
fogadjuk el mindenható lényét.
Könnyebb a teher, tisztul
a lélek.
Nélküle élni, a jövőtől félni,
Vagy Vele járni az utat, bár
nehéz.
A végén mégis ott van az örök
élet, a mennyei örökség.

Szabóné Takács Éva

HÁZASPÁRI CSENDESNAP A BERKE HÁZASPÁR ÉS AZ ÚR SZÁRNYAI ALATT

Februárban vettünk részt jó páran ezen az áldott napon, amely a házasság témakörére épült. Egy csodálatos pár volt, aki által az Úr ismét tanított minket.

A délelőtt folyamán Berke Katinka tett bizonyságot, hogy indult az életük, megismerkedésük férjével, hogy ő mennyire ellenállt az akkor már hitben járó férjének, hogy egyáltalán nem tervezett vele házasságot. Ellenben az Úr mennyire máshogy tervezett velük és vele. A férje egy szívhez szóló üzenetével értette meg akkor Katinkával, hogy mennyire mellette lenne a helye, hogy választania kell. Katinka elmesélte, hogy akkor mennyire nem akarta beadni a derekát, hogy nagyon messze járt az Úrtól, de férje által Ő szólt és üzent neki, hogy valójában hol a helye és mi a terve vele. Megértette, és „beadta a derekát". Katinka akkor a tiszteletes mellett döntött, és megtért.

Azóta boldog, és sokszor küzdelmes házasságban élhetnek. Született 5 gyermekük, és közben egy idősek otthona áldásait is sajátjuknak tudhatják, ahol azóta már több pár is, akik ott szolgáltak, egymásra találtak és házasságot kötöttek. Sok a teendő és feladat az idősek otthonában, és bár lassan nyugdíjba készülnek, céljuk, hogy úgy adják át a helyet, ahogy ők azt az Úrtól megkaphatták, és élhettek a lehetőséggel, hogy a részüket beleadhassák!

A délután folyamán pedig Katinkának a férjét hallgathattuk meg. Berke tiszteletes olyan hatalmas szeretettel mesélt a házasságukról, amit nagyon ritkán tapasztalhat meg az ember. Az, ahogy beszélt a feleségéről még akkor is, amikor nehéz idők jártak rájuk, hogy sosem állt egyikük szándékában sem az, hogy feladják azt, amit Isten egyszer egybekötött. Tudták, hogy az szent, és amikor házasságot kötünk, és utána is mindig azt KELL szem előtt tartanunk, hogy azt a személyt, akivel mi együtt élünk, Isten ajándékaként kell tekintenünk. Isten szárnya alatt a hármas kapcsolatban menetelve pedig mindig máshogy látjuk majd magunkat, egymást és a házasságunkat is!

Számomra megható volt, ahogy sokszor elmondta és hangsúlyozta, hogy SZERETEM A FELESÉGEM! Mert valójában mindig, minden körülmény közepette is ezt kell szem előtt tartani: SZERETEM A FELESÉGEM ÉS SZERETEM A FÉRJEM! TISZTELEM ÉS ELFOGADOM JÓBAN ÉS LEGINKÁBB A ROSSZBAN IS!!!

Összegzésként számomra nagy tanulság és megtapasztalás volt ez az alkalom is, hogy mennyire máshogy tud egy házasság működni, ha nem mi akarjuk megszabni, hogy mit akarunk, hanem ha először, amikor házasságot kötöttünk, meghalunk önmagunknak, és a másikat, de leginkább az Urat helyezzük első helyre. Az Urat, aki utasításokat és leírásokat adott számunkra az igékben, hogy miként kezeljük azt, amit Ő ajándéknak adott: a házasságunkat, egymást.

„Ezért a férfi elhagyja apját, anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és egy test lesz a kettő. Most már többé nem két test, hanem csak egy." (Máté 19. fejezet)

Hisz, ha az Ő vezetése alatt köttetett a kapocs, akkor a másik felet Tőle kaptuk, ez biztos, és a másik felünkre csak így, ezen a szemüvegen keresztül tekinthetünk. Ha nehézségek jönnének, akkor is ebbe lehet és kell kapaszkodni, és abba az ígéretbe, hogy: „Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassza szét." (Máté 19. fejezet)

Engedjétek meg, hogy végül férjem szavaival zárjam:

„Picit feszülten és ingerülten indult az a februári szombat, mikor a házaspári csendesnap volt. Még a feleségemmel is picit összekülönböztünk, mert a keresztényeknél is előfordul bizony az ilyen.

Jó volt hallani, hogy a Berke házaspáré sem mintaházasság. Nekik is voltak gondjaik, bajaik.

Mégis tudtak egymásba kapaszkodni, és Isten akaratát követni.

Sokszor nekem is nehéz a mindennapokban a házas élet apró-cseprő baja, mégis azt tanultam meg, hogy mindig Istenre kell nézni. Nem arra, mi az én akaratom, mit tenne a világ, mert akkor elválnánk mi is.

Istenre nézek és az ő akaratára. Krisztit is Istentől kaptam. Más így rátekintenem, hogy ő Isten ajándéka.

Hát fogadjam el… mert SZERETEM A FELESÉGEM!!!"

Kiss Krisztina

„BÖLCS ERŐ” – férfi csendesnap

„A bölcs férfi erős és a tudós ember nagy erejű.” (Péld 24,5)

Urunk gazdag áldásait éltük meg a 2019-es esztendő első hónapjaiban közösségünkben, aminek egyik ilyen örömteli eseménye volt február utolsó szombatján a férfi csendesnap. Istenünket dicsőítettük ezen alkalommal is azért, mert mindenütt lehet találkozni vele, de kiváltképpen való lehetőség a gyülekezet közössége, ahol oly sokszor úgy érkezhet hozzánk emberi beszéd, hogy az Ő újjáteremtő igéjévé vált.

Imádságos szívvel kértük az Urat a férfikörben hónapokon át, hogy Ő készítse a szíveket erre a napra, és ismét bizonyságot kaptunk, hogy ismeri szükségeinket. Végtelen jósága és gazdagsága révén áldásaival halmozott el bennünket.

Újfent megélhettük, hogy a feltámadott, élő Jézus Krisztussal való lelki közösség a forrása a hívő ember örömének. Mivel ez a közösség állandó, ez az öröm is állandó. Megmarad akkor is, ha nehéz, sötét napok jönnek, ha fájdalmak között vezet az útja a hívőnek. Krisztus jó illatát érezhettük, amikor Deme János vegyészmérnök, a Magyar Tudományos Akadémia tagja bizonyságtételét hallgattuk. Több „életmentő” kérdéssel szembesített bennünket:

Készen várjuk-e Jézus eljövetelét? Hűen sáfárkodunk-e azzal, ami ránk bízatott? Betöltjük-e a szolgálatunkat, ahova az Úr helyezett, mint férj, családapa, presbiter, gyülekezeti tag? Tudatosítjuk-e életünkben istenfélelmünket? Vágyunk-e a megszentelődés útjára? Isten rendelkezései tökéletesek, el tudjuk-e fogadni akkor is, ha ez éppen egy betegség, házassági krízis, munkanélküliség vagy más nehézség, amivel földi utunk során találkozunk? Ott van-e a gyermeki hit, bizodalom a szívünkben? Fel tud nézni ránk a feleségünk, gyermekeink? Van-e lázadás bennünk? Sok-sok kérdés, aminek a válaszaiban az Úr előtti csendességünkben tükörképet kaptunk bűnös mivoltunkról! Kedves olvasó, Te hogyan éled meg a kérdésekre adott válaszokat?

A bizonyságtevő több igeversre hivatkozva (Gal 5,22, Kol 3, Róm 5,1, Ef 2,8) mutatta be, Isten mire hív bennünket; bűneinkből csak Jézus Krisztuson át van szabadulásunk. Az egyéni felelősségünk meglátása és a „mi részünk” megtétele nélkül nem rendezett a bűnbocsánat; ha nem látom magam bűnösnek, akkor nem lesz gyógyulás. Van-e ebben békességünk? Nem elég megvallani, hátat is kell fordítani a bűnnek, amihez elengedhetetlen a testvéri közösség támogatása.

Csodálatos példát hallhattunk a súlyos daganatos betegségéből való gyógyulásáról, és arról, hogyan használta az Úr a kórházban beteg és orvos előtti bizonyságtételekre. Elmondta, mennyire felkészítette Istenünk; ha menni kell, tudja, hova fog menni. *„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.”* (Fil.4,6–7).

A napunk további részében Marco de Leeuw van Weenen, a Tolnai Református Egyházmegye missziói munkatársa szolgált közöttünk. Hallhattuk, hogy földi életünkben a férfi fitogtatja erejét, folyton versenyben vagyunk, és amikor van egy erősebb, összetörünk. Amint a félelmeimmel szembe tudok nézni, és nem esem el, akkor vagyok erős. Szembe kell néznem azzal, milyen férj vagyok, milyen gyerekeket neveltem fel. Van valaki az életünkben, akinek a kezében vagyok, aki vigasztalást ad, akkor meglátom: *„Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme”* (1Kor 15:10).

Erős ember a megvigasztalt ember. Ahol Isten igéje szól, Szentlelke dolgozik a szíveken, és ha az ige hatással van, nem tudok mást tenni, mint leborulni. Amennyiben engedelmeskedünk az Úrnak, Ő még ellenségeinkkel is megláttatja, hogy áldás van rajtunk. A hívők feladata, hogy életükkel mutassák az utat a környezetüknek. Istenre bízom magam, kapok bölcsességet, és ebben a közösség – ahol bizonyságtételt, igehirdetést hallunk, imaközösségben tudunk lenni – ad lehetőséget az Úr erőterében maradni. Isten megadja kegyelme által, hogy kiderüljön a hitünk ereje, amikor próbákban vagyunk. A kiállt próbák erősítik a hitet. A bölcsességet is Tőle tudjuk elkérni, és *„a bölcs férfi erős…”* (Péld 24,5).

Hálatelt szívvel vagyunk a csendes napért, ahol több mint 60 férfitestvér gondolkodhatott az előadókon keresztül Isten jelenlétében. Csoportbeszélgetéseken megélhettük, hogy ezen az alkalmon születhettek döntések Jézus Krisztusnak átadott életről, elhatározások orvosi beavatkozások eddigi bizonytalanságaiban. Találkozhattunk régen látott testvéreinkkel, ismét megerősítést kaptunk a testvéri közösség szükségességét illetően. Örömmel láttuk, hogy vidékről is több testvérhez eljutott Isten hívó szava, és többünknek új családtagját is a jelenlévők között üdvözölhettük. Köszönettel tartozunk a gondos női kezekért (Szabóné Ica és csapata), akik a testi táplálékról sem feledkeztek meg, és tették a napunkat teljessé. Ígérjük, májusban „feltűrjük az ingujjat" a női napon!

Ezúton is hívunk, várunk minden férfitestvérünket az immár évek óta az Úr Jézus által megtartott közösségünkbe, az imakörbe, amit hétfőnként 19 órakor a gyülekezeti központban tartunk. Megélhettük azt, amit erre az alkalomra készült míves igekártyán olvashattunk (köszönjük, Sz. Tünde!) *„Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, és akinek bizodalma az Úr."* (Jer 17,7)

ÁLDOTT FELTÁMADÁS ÜNNEPET KÍVÁNUNK!

Csepregi Tibor presbiter

Beszélgetés Marco de Leeuw van Weenen holland származású misszionáriussal

A bölcsesség nem más, mint alkalmazott tudás, amikor a mindennapi életben felhasználom mindazt, amit Istentől megértettem, megtanultam. Akkor derül ki igazán a magam számára is, hogy Isten iránymutatásai sokszor nem tetszenek. A Szentírás rámutat, hogy amikor végre elkezdem megtenni, amit az Úr Jézus kér tőlem, bármennyire furcsának is tűnik számomra, akkor erősödik meg a hitem – mondta a Békesség újságnak Marco de Leeuw van Weenen. A hollandiai származású misszionárius, a „Tanítványság" című kötet szerzője egyházközségünk férfi csendesnapjának meghívott előadója volt. A Tolnai Református Egyházmegye munkatársával a modernkori gyülekezetépítés tapasztalatairól és könyvtervéről is beszélgettünk.

– ***Egyházközségünk tavaszi férfi csendesnapjának címe fontos üzenetet is hordozott. Így hangzott: „Bölcs erő". Az előadások és személyes bizonyságtételek megpróbálták körbejárni, kereshetünk-e összefüggést a bölcs férfi és a bölcs erő között. Miként látja, érdemes-e ezzel egy gyülekezeti élet mindennapjaiban foglalkozni? Hiányzik ez a fajta bölcsesség a mai keresztyén közösségeinkből? És még inkább: honnan származhat az igazi bölcsesség napjainkban?***

– Az a benyomásom, hogy sok gyülekezet éppen azért gyenge, mert a hangsúlyt arra a tudásra helyezik, amely pusztán a bibliaismeretről, vagy éppen a szokásrendszerről szól. Az Ige szerint azonban az igazi erő a bölcsességen nyugszik. A bölcsesség nem más, mint alkalmazott tudás. Vagyis, amikor a mindennapi életben felhasználom mindazt, amit Istentől megértettem, megtanultam. Azt teszem, amit Ő mond. Igyekszem megtanulni, hogy Isten hogyan gondolkodik, mit vár el tőlem a mindennapi élet során, és a szerint kezdek el cselekedni. Akkor derül ki igazán a magam számára is, hogy Isten iránymutatásai sokszor nem tetszenek. A Szentírás rámutat, hogy amikor végre elkezdem megtenni, amit az Úr Jézus kér tőlem, bármennyire furcsának is tűnik számomra, akkor erősödik meg a hitem. Képes leszek jobban helytállni, bizonyságot tenni, s egyre komolyabban veszem az Isten dolgait. Ráébredhetek: ez tényleg működik! A férfi csendesnapon arról is beszéltünk, hogy amikor általában a próbákról hallunk, egyből a nehézségekre gondolunk. Nem látjuk próbának, elhalasztott lehetőségnek azt, amikor jót cselekedhettünk volna. Isten ezzel is képes a hitünket próbálni. Amikor nem adunk annyi szeretetet embertársaink felé, amennyit Jézus tőlünk kér, még akkor is elég jó embereknek tartjuk magunkat. Az

Úr Jézus meglátása szerint azonban mégsem vagyunk azok. Sokan úgy gondolják, mintha nem is létezne a „kísértés a jóra”.

– ***Ha képzeletben visszaforgatjuk az idő kerekét, akkor éppen húsz évvel ezelőtt érkezett Hollandiából Magyarországra. Milyen módon kapott elhívást a hazai misszióra? Milyen elképzelésekkel, tervekkel érkezett hozzánk?***

– Az 1990-es évek elején ismertem meg a feleségemet, akkor éppen a főiskolai tanulmányainak befejezésére készült. Én akkor kezdtem el az egyetemi tanulmányaimat. A párom már tudta, hogy missziói területen szeretne dolgozni, de még nem látta, pontosan hol és milyen módon. Pedagógus lett, szeretett gyermekekkel foglalkozni. Akkoriban még mind a ketten erősen a hit útjának kezdetén jártunk. Kerestük a helyünket, hol, milyen módon szolgálhatnánk közösen. Az a gondolat is megfordult bennem, hogy a mérnök végzettségemmel külföldi munkát vállalok, és ezzel együtt látunk el missziói feladatot.

– ***Működött ez az elképzelés?***

– Hamar világossá vált számunkra, hogy ez az út járhatatlan. Ilyen kettősséget nem lehet beválalni. Megértettük, hogy teljes egészében a misszióban szeretnénk dolgozni. Nekiláttunk olyan missziós társaságot keresni, amely kész lett volna bennünket kiküldeni. Nagyon érdekes volt számomra hallani, hiszen több missziós napon is elhangzott akkoriban, hogy szükségük van munkásokra, hiszen „fehérlenek a mezők az aratásra”. Amikor aztán direktben rákérdeztünk, van-e nyitott pozíciójuk, rendszerint azt a választ kaptuk, hogy nincs! A feleségem ekkor már a hollandiai Timóteus Társaságnál dolgozott, újságszerkesztőként. A társaság korábban foglalkozott misszionáriusok kiküldésével, és mind a mai napig adományokból tartja fenn magát. A megfelelő támogatások rendelkezésre állásától függött, mikor küldenek ki újabb munkásokat. Miután felvettek minket a társasághoz, elvégeztük a misszionáriusképzést. Elsőként egy afrikai lehetőség került szóba. A holland gyülekezetünknek pedig jó kapcsolata volt egy erdélyi magyar református gyülekezettel. Többször meglátogattuk egymást. Végül beszéltünk a Timóteus Társaság képviselőivel, s 1999-ben Magyarországra jöttünk.

– ***Jelenlegi szolgálati helye a Tolnai Református Egyházmegye. Ez tekinthető az első és eddig egyetlen hazai szolgálati területének?***

– Nem. Amikor a Timóteus Társaságnál kezdtünk dolgozni, akkor a Jézus élete című nagysikerű missziós film számára szervezték az evangelizációs helyszíneket Magyarország több nagyvárosában a 2000-es évek elején. Amikor felajánlottuk a szervezéshez a segítségünket a lelkipásztorok számára, akkor közülük szinte mindenki azt mondta, nagyon fontos lenne a gyülekezeti tagok képzése. A tapasztalatok szerint hétről hétre végighallgatják ugyan a lelkészeket a hívek, de egy idő után már nem nagyon figyelnek rájuk. Éppen ezért nagyon jó lenne – fogalmazták meg a lelkészek –, ha jönne egy új, hiteles ember, aki gyakorlatias, és jó példákat tudna említeni.

– ***És ez működött?***

– Nos, gyakorlatilag ezt a munkát végeztük Hollandiában, a missziós társaságnál. Hosszú éveken át tartottunk ezzel összefüggő előadásokat Kiskunfélegyházán, majd pedig több egyházközségben is. Felmerült a gondolat, hogy az elkészült anyagból miért nem adok ki könyvet. A kérdés jogos volt. A tapasztalatok és az előadások alapján kezdtem el írni a „Tanítványság” című könyvet.

– ***De hogyan érkezett meg a Tolnai Egyházmegyéhez?***

– Több mint tíz évvel ezelőtt Dunaszentgyörgyön tartottunk tanítványképzést a helybeli gyülekezetben. Ez idő alatt nagyon jó kapcsolat alakult ki a helyi lelkésszel, aki később esperes lett. Ajánlására az egyházmegyei tanács kért fel arra, hogy Tolna megyében segítsük az ottani missziós feladatokat. A felkérés számunkra is jó hatással volt, hiszen közel 10 évig jártuk az országot, a különböző gyülekezetekben megtartva a tanítványságképző előadásunkat. Sok esetben kétségek gyötörtek, mert nem láttuk a szolgálataink után azokat a gyümölcsöket, amelyekre számítottunk. 2009 óta elsősorban a Tolna megyei feladatokra koncentrálok, azon belül is a Lengyel nevű településre, ott van most a legtöbb munka.

– ***Melyek most a legsürgősebb feladatai?***

– Legtöbb időnket a Lengyelben élő gyermekekre fordítjuk, négy munkatárssal tanítjuk őket magánoktatás keretében. Emellett a megye missziói munkatársa vagyok, továbbra is szervezem az előadássorozatokat, presbiteri konferenciákat a különböző településeken. Pár évvel ezelőtt felkérést kaptam rendszeres szolgálatok megtartására lelkipásztori csendesheteken. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy évente két alkalommal olyan heteket szervezünk nekik, ahol lehetőségük van pihenni, regenerálódni és ismerkedni a többi munkatárssal. Nagyon hálás vagyok ezekért a lehetőségekért.

– ***Milyen tapasztalatokat szerzett a gyülekezetépítések során, a meglévő közösségek erősítésénél? Melyek ma Ön szerint a jellemző problémák, nehézségek?***

– Mindez attól függ, hol található ez a gyülekezet. Nagyon sokban különbözik Budapest, egy nagyváros és a vidék. Tolnában azzal küszködünk leginkább (ahol jellemzően nagyon sok a falusias gyülekezet), hogy ha azok a folyamatok, amelyekkel már most szembesülünk, és tíz év múlva is jellemzőek lesznek, akkor ezeknek a közösségeknek a fele már nem fog létezni. Egyszerűen azért nem, mert a lakosság sem fog abban a térségben megmaradni. Nincsen utánpótlás az egyházközségekben. A településeken egész egyszerűen alig látni ma már fiatal felnőtteket. Eddig azzal a megoldással próbálkoztak többen, hogy gyülekezeteket vontak össze. De ezzel együtt túlterheljük a lelkészeket is. Nem jelent megoldást, hogy egyvalaki egy vasárnapon öt helyen tartsa meg az istentiszteleteket. A következő presbiteri konferencián minél több emberrel szeretnénk beszélni arról, hogyan is látjuk most az egyházmegyénk életét. Adjunk választ arra, hogy az elmúlt tíz év során milyen előrelépések történtek. Ötleteket cserélünk, mit és hogyan kell majd másképpen csinálni annak érdekében, hogy az egyházmegye vidéki gyülekezetei működőképesek maradjanak. Már az is segítséget jelenthet, hogy legalább a református felekezetű emberekről kezdjünk el gondolkodni.

– ***Lelki értelembe vett modernizációra gondolnak?***

– Lehet, hogy ehhez fel kell majd rúgni bizonyos korábbi kereteket… A napjainkban is működtetett rendszert, amely az egy településen élő-szolgáló lelkészre épül, lassan át kell alakítani, oly' módon, hogy majd több lelkésznek kell ellátnia több település szolgálatát. El kell kezdenünk csapatokban gondolkodni. A jövőben nem egy lelkész, hanem például két lelkész és két hittanoktató végzi majd a szolgálatot. Ők négyen oldanak meg bizonyos problémákat egy-egy területen. Helyben kell felkészíteni a megfelelő embereket arra, hogy szükség esetén képesek legyenek ott helytállni, ahol a lelkész nem tud egy-egy alkalmat időben megtartani. Másrészt a gyülekezeteknek is el kell ezt fogadni, nem lesz más megoldás. Szembesülni fogunk azzal, hogy a jelenlegi rendszer egyszerűen fenntarthatatlan.

– ***Milyen új szellemi-lelki kihívásokkal kell majd szembenézniük a közösségeinknek? Kérdezem ezt azért is, mert nem csak a nagy világfolyamatokat láthatjuk, de az európai változásokat is. A keresztyénség – látszólag – visszaszorulóban van.***

– Az egyik gyülekezetben a lelkész nyugdíjba ment. Megkérdeztem a gondnoktól, mit szólna, ha szerveznénk egy beszélgetős bibliaórát? Erre azt válaszolta nekem, azt sem tudja, hogy milyen egy „beszélgetős bibliaóra". Éveken keresztül nem is hallottak ilyenről abban a közösségben. Meghirdettük az alkalmat, s hamar kiderült, volt olyan tag, aki azért vett életében először Bibliát, hogy legyen neki egy, amelyet elvisz magával. Korábban nem is volt Bibliája. Itt korántsem a keresztyén identitásról van szó. Arról beszélünk, hogy templomba járó emberek nem szoktak otthon Bibliát olvasni. Arról meg már fogalmuk sincs, milyen könyveket tartalmaz a Szentírás. Egy néni jut most eszembe, aki elmondta, hogy egész életében járt istentiszteletre, sőt a bibliaórát is látogatta, de mindig csak prédikáltak neki. Még soha senki nem volt kíváncsi arra, hogy ő mit gondol Isten Igéjéről. Első alkalommal nem is tudott hozzászólni, annyira meglepő volt a számára. Kollégák mesélték, úgy kezdik a bibliaórát, hogy megkérdezik a hallgatóságtól, hogy érzik magukat. A hívek papírlapot adtak körbe, hogy írják le válaszaikat. A lapra huszonöt (!) különféle lelkiállapot megnevezést gyűjtöttek össze. Korábban őket sem kérdezte senki. A tapasztalataim szerint tehát jóval mélyebbek a problémák sok templomi gyülekezet esetében. Sok esetben a legalapvetőbb dolgokról is beszélnünk kell. S bizony eltelhet kis idő, mire ezt követően a bibliai igazságokról beszélgetni tudunk.

– ***A megértett ige és a gyakorlat – ez szintén jellemző üzenete volt a csendesnapnak…***

– Mi, reformátusok nagyon erősek vagyunk abban, hogy gyakran megfogalmazzuk, kegyelemből, hit által van üdvösségünk. Ez természetesen igaz. Ugyanakkor gyakran elfeledjük, hogy Jakab levelében azt is olvashatjuk: ha a hit nem mutatkozik meg cselekedetekben, akkor halott hitről beszélünk. Az, hogy milyen a hitem, valójában nem abból derül ki, hogy mennyit tudok a Bibliáról, vagy hogy tudom-e fejből idézni a zsoltárokat. Mint korábban is említettem, lényegében a próbák közben derül ki, milyen a hitem valójában.

– ***Beszéltünk az előbb a Tanítványság című kötetéről. Mégis, milyen új témában gondolkodik?***

– Természetesen vannak elképzeléseim. Több előadást tartottam már a családról, nem elképzelhetetlen, hogy előbb-utóbb megjelentetek egy újabb kötetet.

Legutóbb kaptam egy kis segítséget, valaki legépelt az interneten fennlévő előadásaim közül többet is. Már ez is óriási segítséget jelent. De a továbbiak még a jövő titka.

– ***A székesfehérvári reformátusoknál első alkalommal jár?***

– Őszintén megmondom, hogy jól érzem itt magam, de a gyülekezetről még nem tudok sok mindent. Korábban a baptista gyülekezetben tartottam előadássorozatot a gyülekezeti tanítványság témakörében, a református gyülekezetben most járok először.

Szűcs Gábor

Házaspári csendeshétvége

Miért menjünk csendeshétvégére? Hiszen jó a házasságunk! Na jó, talán a közösségért elmegyünk. Ezek a gondolatok is megfogalmazódhattak némelyek szívében, mikor először hallottak a balatonfüredi hétvégéről. Végül 21 házaspár/jegyespár döntött úgy, hogy március 15–17-ig mérlegre teszik a házasságukat. Isten mérlegére. A hétvége témája A házasság művészete volt. A 6 videóból álló sorozat alatt egy munkafüzetet töltöttünk ki, amely a házasságunk különböző területeit érintette.

- Mi a terve Istennek a házassággal?
- Elszigetelődés és annak legyőzése
- Milyen szerepeket szánt Isten a férfinak és a nőnek a házasságban?
- Kommunikáció, konfliktuskezelés
- Intimitás, szexualitás
- Milyen lelki örökséget hagyunk magunk után?

A videók nézése alapján rá kellett jönnünk, hogy a házasságunkon munkálkodnunk kell. Mivel benne élünk, ezért ennek ápolására gondot kell fordítanunk. Kiscsoportos beszélgetésekre is sor került, ahol korosztályok szerint beszélhettük meg a minket érintő kérdéseket. Ennek gyümölcse lett a Fiatal Házasok Köre csoport, ami minden hónap utolsó vasárnapján 18:00-kor tartja összejöveteleit a gyülekezeti központban.

Számomra a legfontosabb üzenet az volt, hogy a házasságot az azt megillető helyre kell tennem. Nehéz azt megélni, hogy az életemben második legfontosabb dologgal kevesebb időt töltök, mint a munkámmal. Ennek ellenére mégsem a munka fontosabb. Szeretném a házasságomat hétről hétre, napról napra ápolni.

Pervai András és Eszter

IGÉRE HANGOLVA

Mit takar ez?
A Budai úti vasárnap reggeli zenés istentiszteletek neve.

Mikor van?
Minden vasárnap reggel 9 órától 9:45-ig.

Kik járnak ide?
Mindenkit szeretettel várunk, akárcsak a többi istentiszteletünkre. Családbarát alkalom, a legkisebbektől az idősebbekig minden generáció látogatja.

Miben ugyanaz, mint a többi istentisztelet?
Igei üzenetet hordoz, krisztusközpontú prédikációval. Imádság, ének, hirdetés is van.

Miben más?
Az énekekben mindenképpen. Zenekarunk elsősorban a dunántúli egyházkerület által kiadott, nagy sikerű *Adj zengő éneket! (AZÉ) I-II.* énekeit használja, valamint a *Lélekkel és értelemmel* című kiadványt, mely az új református énekeskönyv előkészítő anyaga.

Zenész szolgálattevőink mindig lelkiismeretesen próbálnak a heti alkalmakra.

Minden alkalommal van gyermekének, amit a kicsinyek ritmushangszerekkel kedvükre kísérhetnek a zenekarral együtt.

A prédikáció utáni könyörgésben a gyülekezeti tagok aktívan részt vesznek olyan formában, hogy imakéréseiket papírra vetik névvel vagy név nélkül, s bedobják az imakosárba. Ezeket azután sorban

kihúzzuk, és a lelkipásztor vagy más szolgálattevő fennhangon imádkozik értük. Jó érzés megtapasztalni, hogy már a meghallgatott imádságokért is dobnak be hálaadó papírokat.

Van-e úrvacsora ezen az alkalmon?
Nincsen. Úrvacsorai közösség továbbra is minden hónap első vasárnapján van a 10 órási istentiszteleten.

Kik zenélnek itt?
Szabó Gyöngyvér (ének): Azért veszek részt aktívan a dicsőítő alkalmakon, mert nekem jó és feltöltő élmény. Ilyenkor egészen közelről érzem Isten szeretetét és békességét. Mintha a lába mellett ülnék, és töltekeznék Vele. Eltörpülnek a hétköznapi feszültségek, szomorúságok és a nyomasztó feladatok. Csak Isten van és az Ő szerető, gondoskodó, nyugalmat árasztó Lénye. Ezt adja nekem a dicsőítés, és ezért veszek részt szívesen minden hasonló programban.

Barabás Béla Péter (gitár): Szeretünk hétvégente a gyerekekkel családot, rokonokat látogatni, kirándulni, élményeket gyűjteni. Számunkra a 9 órási kezdés így ideális. Feleségemmel Angliában ismerkedtünk meg, és ott évekig „igére hangolva lelkületű" istentiszteletekre jártunk, így ez most nagyon közel van a szívünkhöz. Nem utolsósorban pedig nagyon szeretek szolgálni gyülekezeti alkalmakon is.

Virányi Veronika (cselló): Miért hangolok Igére? Elsősorban: szeretek énekelni. Az külön áldás, hogy ezen a módon szolgálhatom az Urat akár az énekkarban, akár ezeken az istentiszteleteken. Hiszem, hogy lesz olyan, akit ezen a családias alkalmon szólít meg az Úr, és talán ebben a zenének is jut szerep, ahogy engem is zene segítségével vezetett magához. Meglepetésként ért a kérés, hogy hangszeres kísérettel is próbálkozzam, és elsőre nem gondoltam, hogy lesz elég bátorságom leporolni a csellót. Két kedvenc igevers segített igent mondani: „Énekeljetek új éneket az Úrnak" (96. zsoltár, 1. vers) és „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít" (Filippi 4:13).

A zenekar nélkülözhetetlen tagja továbbá *Erdei Gabriella (fuvola)*, technikai segítséget *Szabó Tamás* és *Szivák András* nyújtanak.

Ludvigné Izsay Szilvia
beosztott lelkész

IGÉRE HANGOLVA
zenés istentisztelet

Családi, 45 perces alkalom: igei üzenet, énektanulás, közösség, imakérések, zene.

2019. március 10-től minden vasárnap reggel 9 órától.

Helyszín: Budai úti Református Templom (Székesfehérvár, Budai út. 113.)
Várunk téged is!

Szlovéniai testvéreinkért fohászkodtunk

Az idei, Szlovéniáért rendezett világimanapot gyülekezetünk a Budai úton, az újonnan megépült gyülekezeti házban tartotta meg. A tervezés heteiben úgy döntöttünk Berzéné Bezdán Erikával, hogy nem kötjük magunkat teljesen a megadott imafüzethez, hanem kihasználjuk, hogy van egy szolgáló barátunk is az adott országban, így többet megtudhatunk arról, hogy miért és kikért imádkozzunk.

Meghívtuk Bódis Tamás református lelkészt, aki a muravidéki Pártosfalván él családjával, s a szlovéniai magyar gyülekezetet pásztorolja. A nagytiszteletű úr el is fogadta a meghívást, és egy rendkívül tartalmas igehirdetéssel, valamint prezentációval készült, amit a honlap nyújtotta országismertető alapján készített el. Ehhez csatolta a saját gyülekezetéről szóló beszámolót, és a helyi magyarságról, valamint a szlovén emberek sajátosságairól, az egyházi élethez való hozzáállásukról is sokat megtudtunk. A beszámoló egyfajta fórumbeszélgetéssé fajult, a résztvevő egyháztagok érdeklődve, hol derűsen, hol elkomolyodva hallgatták vendégünket.

Az alkalom előtt, valamint a prédikáció után gitárkísérettel énekeltünk, a vetítéssel egybekötött előadást pedig az imaközösség követte. Tamás nem jött üres kézzel – előkészített agapénkhoz jócskán hozzájárult a finomabbnál finomabb szlovén ételekkel, pereckenyeret s hozzá való különleges krémeket, olajakat hozott.

Az est igazi áldásos eredménye, hogy a résztvevők örömteli tanácskozásba fogtak, hogy a két gyülekezet között egyfajta kapcsolat, barátság épüljön ki.

Hordozzuk továbbra is imádságban ismeretlenül megismert testvéreinket!

Ludvigné Izsay Szilvia
beosztott lelkész

MAROSHEGYI KRÓNIKA

Tavaszi teaház.
Március 31-én vendégünk Zsadon Anna gyermekpszichológus volt. Bővebben olvashatnak erről cikkünkben.

Jövőbeli kiemelt alkalmaink:

HÚSVÉT:

Húsvét hajnali istentisztelet.
Április 21-én hajnali 5 órakor közösen várjuk és ünnepeljük igékkel, énekekkel és úrvacsorával a feltámadott Úr Jézus Krisztust.

Húsvéti úrvacsorás istentisztelet.
Április 21-én 9 órakor.

Húsvéti istentisztelet a legátus szolgálatával.
Április 22-én 9 órakor.

ESZTER-nap:
Együtt a **Sz**eretetben **Te**stmozgás a **R**eformátusokkal (**ESZTER-nap**) május 1-jén. **ESZTER-napi gyülekezeti kirándulás a Cuha patak völgyébe**. Gyülekezés 6:45-től a Budai úti templom parkolójában, a Kálvin téren és a maroshegyi imaháznál. Indulás 7:00-kor autókkal és a Kálvin térről nagy busszal. Tervezett útvonal: Vinyére megérkezve vonattal (1 megálló) Porva-Csesznekig, majd Porva–Csesznek vasútmegállótól gyalog Vinyéig a közép-dunántúli jelzésen. Visszaérkezés: 15:45 körül.

A túrára zárt cipőt vagy túrabakancsot vegyünk fel, és hozzunk magunkkal tartalék zoknit.

Aki részt szeretne venni, kérjük, hogy iratkozzon fel a lelkészi hivatalban vagy Ujvári Sándornál. Kérjük, hogy azt is jelezze, hogy **autóval vagy nagy busszal** (1.800,- Ft/fő) szeretne-e jönni a kirándulásra. **Jelentkezési határidő: április 28.** Mindenkit szeretettel várunk!

LÉPJ A NYOMDOKOMBA! Nyári hittanos napközis tábor. Július 1–5.

Ujvári Sándor Csaba beosztott lelkész

TAVASZI TEAHÁZ MAROSHEGYEN

Március 24-én, vasárnap délután 4 órakor *Tavaszi teaházat* tartottunk a Maroshegyi református imaházban.

Vendégünk Zsadon Anna gyermekpszichológus volt, aki a *Gyermekkori önbizalom, Istenben és másokban való bizalom* témájában tartott beszélgetéssel egybekötött előadást. Fiatal házaspárok, nagyszülők és egyedülállók is érkeztek az imaházba a gyönyörű, napsütéses vasárnapon. A gyermekeknek lehetőségük volt az udvaron játszani segítők felügyelete alatt.

Áhítattal kezdtünk, amelyet Ujvári Sándor Csaba beosztott lelkész a Máté 14:22–33. alapján tartott (Jézus a tengeren jár). Az Úr bennünket is kér: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!”.

Zsadon Anna rövid elméleti bevezetéssel indított, de ezt követően a hangsúlyt a saját tapasztalataira helyezte. A gyermekpszichológus elsősorban a szomatikus betegségek esetében nyújt segítséget a székesfehérvári Szent György Kórházban, de foglalkozik gyermekpszichodrámával is. Meglátása szerint a szülőnek, és főként az anyának elsősorban önmagával kell rendben lennie, megfelelő önbizalommal kell rendelkeznie, és akkor reménység szerint a gyermek is kellő önbizalommal és másokban való bizalommal tekint majd a világba. A kérdések sorában egyéni problémák és esetek is felmerültek, de ezekből is mindannyian épülhettünk.

Az alkalom után nem maradhatott el a teázás és sütizés sem, így kötetlen beszélgetésre is volt lehetőség az imaház udvarán. Hálát adunk Istennek a délután áldásaiért, a szolgálóknak pedig minden segítséget köszönünk.

Ujváriné Császár Boglárka

10 éves volt a nyugdíjas klubunk

Szép tavaszi napon gyűltünk össze 2019. március 21-én délben, hogy megünnepeljük nyugdíjas klubunk 10 éves megalakulását. Aki csak tudott, eljött erre a neves alkalomra. Az összejövetelre meghívtuk Nt. Berze János és Szász Zoltán lelkipásztorokat feleségükkel együtt.

Az Úrnak mondott hálaimánk után klubunk vezetője visszaemlékezett megalakulásunkra és az azóta eltelt főbb eseményekre.

Hálával és tisztelettel emlékeztünk meg Nagy Laci bácsiról, aki ennek a klubnak megálmodója és vezetője volt. Sajnos ő már nincs közöttünk, mert megtért Teremtőjéhez. A vezetésben őt Nagy János testvérünk követte, aki betegsége miatt nem sokáig tudott köztünk lenni. Sajnos már ő sincs az élők sorában.

Nemcsak rájuk emlékeztünk őszinte hálával, hanem azokra is, akik időközben hazatértek Teremtő Urukhoz.

A fájó emlékek után jó volt a szép és kellemes dolgokat is visszaidézni; az összejöveteleket, a sok tartalmas kirándulást, amelyeket klubunk vezetője, Pétervári István és felesége, Marika mindig odaadóan szervezett és vezetett.

Szeretetünk jeléül kis ajándékkal kedveskedtünk nekik, és természetesen Nt. Péntek Laci bácsi nyugdíjas lelkészünknek is, aki az összejöveteleinken mindig rövid áhítattal szolgált nekünk.

A mostani összejövetelünkön Nt. Szász Zoltán szolgált igével.

Hálásak vagyunk az egyházközségnek, hogy támogatja klubunkat, de első és legnagyobb hála a mi Teremtő Urunkat illeti, aki velünk van ezeken az alkalmakon is, és erőt, hitet, szeretetet és akaratot ad ahhoz, hogy jöjjünk ezekre az alkalmakra és együttlétekre. „SOLI DEO GLORIA”.

Volt egy bizonyságtétel is, egy régóta beteg testvérünktől, akit az Úr mindeddig csodálatosan megtartott. Jézus iránti hitéből adódóan türelemmel és békességgel viseli az ő betegségével járó (cseppet sem könnyű) megpróbáltatásait. De érzi és tudja, hogy az Úr mindig ott van vele, a bajban segíti őt, és erőt ad neki. Ezért lehetett itt most is köztünk. „*Boldog ember az, aki az Urat féli*” (Zsolt 112:1).

Mindezek után egy finom ebéd következett, és nem maradt el a sütizés sem, azokból a finomságokból, amiket mi készítettünk. Természetesen egy szép, nagy, ünnephez méltó tortánk is volt, amiből mindenki részesült.

Reméljük, még sok jó dologról, kellemesen eltöltött együttlétről számolhatunk be klubunk elkövetkező idejében.

„Dicsérjétek az Urat! Hálát adok az Úrnak teljes szívből, a becsületes emberek körében és közösségében. Nagyok az úr tettei.” (Zsolt 111:1–2)

Méreg Jánosné

Gyülekezeti „babakocsis túra”
Síró Imre és Szivák András vezetésével

Gyönyörű időben indultunk el március 24-én 14 órakor kb. 30-an: kocsikkal és kisbusszal a Budai úti és Széchenyi úti gyülekezetrészek lelki testvérei a meghirdetett kirándulásra a Bakonyba.

Fiatalok is, de zömében középkorú társaság voltunk együtt.

Az úti cél: Királyszállás, Magyar Nemzeti Park, Hétházpuszta, valamint a Burok-völgy bakonyi vadregényes völgye, „kanyonja”.

A 10 km-es túra első harmadában elcsendesedtünk az Úr előtt. Miklós András Cseri Kálmán A kegyelem harmatja napi áhítatos könyvéből olvasta fel az aznapra kijelölt igét és magyarázatot.

Lelkileg feltöltekezve, felvértezve a testvéri közösség örömével, gyönyörködve a természet szépségében – amiben Isten közelségét, szeretetét és alkotását éreztük át és élvezhettük – indultunk tovább.

A túrán kívül a másik fő cél medvehagyma szedése volt. A háromórás úton végigkísértek minket a medvehagymás mezők. Igazi vadregényes, nehéz és csodálatos úton túráztunk tovább az ún. Burok-völgyben. Az út háromnegyed része sikeres kitartásban telt, de az utolsó útszakaszban ugyancsak elfáradtunk. Nagy-nagy, megtermett, kidőlt fatörzseken kellett vagy átmászni, vagy alattuk végigcsúszni. Az út gyönyörű volt, de nehéz! Mikor már jártányi erőnk is alig volt, még többet nevettünk: tulajdonképpen nagyon-nagyon sokat nevettünk. Nevetve, viccelődve biztattuk egymást.

Martin Erzsike a látszólag könnyebbik utat választotta, de egyszer csak azt vettük észre, hogy a mély avarban, arccal lefelé majdnem eltűnt, csak a hátát láthattuk. Hála Istennek, semmi baja nem történt!

Sötétedésre érkeztünk vissza a kocsikhoz, miközben hallgattuk a madarak csodálatos esti koncertjét.

Szász Zoltán nagytiszteletű ötlete volt a medvehagymaszedés. Sajnos nem tudott velünk jönni, mert közben vendégei érkeztek. Mikor már jártányi erőnk is alig volt, megemlegettük őt, mondván, hogy a „jobbik részt választotta”. Persze ezzel nem akarjuk a fizikai erőnlétét alábecsülni!

Befejezve a beszámolót, mindenkit biztatok: vegyenek részt ezeken a kirándulásokon. Minden hónap harmadik vasárnap délutánján tartjuk ezeket. Általában 14 órakor indulunk. Nagy lelki és közösségépítő élmények ezek az alkalmak.

Ugyanilyen közösségépítő alkalom a nyári, többgenerációs tábor is. Erre is szeretettel várjuk a testvéreket.

Ezeket az alkalmakat a menny előízéhez tudom hasonlítani!

Még egy ajánlat: május 1-jén a maroshegyi gyülekezetrész a Cuha patak völgyébe tervez kirándulást. Ez a völgy is a Bakony egyik csodálatos része.

Péntekné Anikó

Egy vidám kirándulás!

2019. március 24-én verőfényes napsütésre ébredtünk. A délelőtti istentisztelet után néhányan arra készültünk, hogy részt vegyünk a gyülekezeti kiránduláson, amelyet Síró Imre és Szivák András testvéreink szerveztek. Ők már rutinosak ezen a téren, többször terveztek számunkra jó hangulatú kirándulást. Így tudtuk, hogy jó szórakozás vár ránk. Legtöbben egy 7–8 kilométeres, könnyű erdei gyaloglásra gondoltunk… Mekkorát tévedtünk!

Délután két órakor indultunk, kb. harmincan, autókkal mentünk el Tés-Királyszállásig, ahol megnéztük a Nagy-Magyarország Parkot, a szépen felújított épületeket, amik panziókként is működnek. A házak oldalain az elszakított országrészek területén található települések vannak megnevezve, szépen felfestve. Ezután elindultunk egy hosszú-hosszú betonúton, jó sokáig ezen gyalogoltunk, minek során csak kivágott fákat, levágott erdőket láttunk. Őszintén szólva ekkor nagy csalódást éreztem, ugyanis abban reménykedtem, hogy élő, vagy legalábbis álló erdőben fogunk sétálni…

A hosszú gyaloglás végén eljutottunk egészen Hétházpusztáig, ahol a rönkök közé leülve, a napsütésben Miklós András felolvasott nekünk egy áhítatot Cseri Kálmán

könyvéből, A kegyelem harmatjából.

Ezután továbbindultunk, a Bükkös árkon keresztül haladtunk a Burok-völgy felé. Az ösvény elég nehezen járható volt, de ekkor még nem gondoltuk, hogy az igazi kaland csak most kezdődik…

Mikor elértünk a Burok-völgybe, nagy meglepetésünkre az ösvényen keresztül-kasul heverő fatörzsekbe botlottunk. Hatalmas nagy fák kidőlve, egymás hegyén-hátán, kusza összevisszaságban. Eleinte azt gondoltuk, ez csak egy rövid szakaszon lesz így, még jól is esett a változatosság, közben elámultunk a völgyet teljesen beterítő medvehagymamezőn. Meg-megálltunk szedni valamennyit, ki egy csokorral, ki pedig sokkal többet szedett.

Mentünk, mentünk a völgyben, jókat beszélgettünk, hallgattuk a madárcsicsergést, nagyokat nevettünk, az teljesen biztos, hogy minden vadon élő állat messzire elkerülte a mi zajos kis csapatunkat.

A burok-völgyi rönkcsapdák sora mintha soha nem akart volna véget érni. Felmászni, lemászni, átbújni, átlépni, egyensúlyozni, aztán pár méterrel később elölről az egész. Nagyon szórakoztató volt, szinte nem volt két egyforma lépés egymás után. A velünk gyalogoló idősebb testvéreink is derekasan állták a sarat, jól szórakoztak, miközben egymást segítve kapaszkodtak egyik fától a másikig. Időnként előfordultak vicces pillanatok, pl. mikor Erzsike rálépett egy avar alatt meglapuló kőre, ami kifordult a lába alól, Erzsike pedig elhasalva szinte teljesen eltűnt az avarban. Miután láttuk, hogy semmi baja nem esett, az avar tompította az esést, jót nevettünk az eseten, hiszen kilométereken át az avar alatt megbújó és láthatatlan kövekkel birkóztunk valamennyien. Miután Csepregi Tibor felsegítette és leporolta avar borította testvérünket, folytattuk utunkat. Ekkora Síró Imre testvérünk kissé előrement családjával. Gondolhatta, úgyis egyfelé vezet az ösvény, fizikai képtelenség eltévedni…

Gyaloglás, kúszás-mászás közben többször emlegettük Imrét, aki nem teljesen ezt ígérte nekünk, amit Tibor el is szeretett volna mondani neki, így a Burok-völgy csendjét, ami miattunk amúgy sem volt igazán, időről időre felverte Tibor erős hangja, Imre nevét kiabálva. Nagyon vicces volt, az út végén kiderült, hogy Imre hallotta a hangokat, de állítása szerint szarvasbőgésnek hitte…!

Egymást segítve, nagy csetlés-botlások között haladtunk a rönk borította ösvényen, olyan volt, mintha egy nagy Mikado-játszma résztvevői lennénk. A táj gyönyörű volt, bár tavasz eleje lévén a fák még csak imitt-amott rügyeztek, a föld viszont annál zöldebb volt a rengeteg medvehagymától, vadkendertől, és más gyönyörű növénytől. Állatokkal nem találkoztunk, hiszen minden épkézláb élőlény elmenekült a közelünkből… Csak három, gazdájától elkóborolt birka legelészett a domboldalban, reméljük, hazataláltak még estig…

A jó kis túra végén a megfáradt és kicsit szétszakadozott csapat tagjai végre összetalálkoztak, kicsit kifújhattuk magunkat… Ekkor már csak egy rövid séta volt hátra az autókig, amikbe beülve megpihentethettük fáradt lábainkat. Nagyon szórakoztató programban volt részünk, még akkor is, ha sem időben, sem távolságban, sem a kirándulás erősségében nem felelt meg az előzetes várakozásunknak. Külön köszönet ezért a szervezőknek, de a résztvevőknek is, akik nagyon jó hangulatot teremtettek. Szeretettel ajánlom a gyülekezeti kirándulásokat mindenkinek, akinek ideje, energiája engedi, hogy részt vegyen rajta, ugyanis nagyon jó csapatépítő program, amellett, hogy szép élményekben lehet részünk, az Isten keze munkáját dicsérő természetben.

F. B.

Légből jött vers

Mert Jézus most is itt jár a Földön.
Mert Jézus él!
A szívekben lobogva lángol.
A Szeretet nem alél.
Akiben ott a Lelke,nincs egyedül.
Állandó párbeszédben Vele,
élete szebb létre derül.
Kérded: de mikor láthatom meg?
Mikor állok vele szemtől-szembe?
Minden találkozásod esély erre.
Csak légy éber a pillanatban!
Élj az itt és most-ban!
Mert Ő mindig itt van.
A Te itt-edben a Te most-odban.
Csak nézz körül és érezd!
Valaki szeret.

Schrenk Éva

Anyák napjára
Csodálatos küldetés

A silói templomban, ahol Éli pap szolgált, Anna, Elkána felesége, akit jobban szeretett, keservesen sírva hosszasan imádkozott a hatalmas Isten előtt. Sokat bánkódott, mert nem született gyermeke, sőt még Peninna, Elkána másik felesége is bántotta emiatt. Csendesen, mély alázattal így fohászkodott: *„… Seregek Ura! Ha részvéttel tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom, és nem éri borotva a fejét!" (1Sámuel 1:11).*

Anna nem ismerhette Dávid zsoltárát, melyen át az Úr oly sokszor biztat bennünket a nehézségek idején:

„Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket. Isten a mi oltalmunk!" (Zsoltárok 62:8–9).

Anna rábízta fájdalmas, nehéz terhét az Úrra; és tudta, hogy a Mindenható meghallgatta őt. A szívébe békesség költözött, nem búslakodott tovább.

Mikor eljött az ideje, Anna egy kisfiúnak adott életet, akit Sámuelnek nevezett el. Szelíd szeretettel éjjel-nappal énekelhetett, hiszen a szíve csordultig tele volt hálával és örömmel. Dicsérte a Seregek Urát, az Ő mérhetetlenül nagy kegyelmét, szeretetét, jóságát. Az Úrnak nevelgethette kicsiny gyermekét, és az Ő szeretetére, tiszteletére tanítgathatta. Gyönyörű feladat ez! Csak úgy ragyoghatott örömtől sugárzó lénye, élete a kis Sámuel előtt!

Miután Anna elválasztotta a fiát, elvitte Silóba, az Úrnak házába, ahogy megfogadta. Örvendezése nem ért véget! Kiapadhatatlan hálával dicsérte az Urat: *„Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk" (1Sámuel 2:2).*

Anna minden esztendőben új palástot készített Sámuelnek, és elvitte a templomba. Nem látta már minden nap a fiát, távol került tőle, de állhatatosan, el nem múló bizalommal imádkozhatott érte. Ahogy nekünk is tennünk kell gyermekeinkért, unokáinkért nap mint nap, akkor is, ha már az életük az Uré, és akkor is, ha még nem. Csodálatos küldetés ez! Isten igéje bátorítja az igaz embert a buzgó könyörgésre, amelynek nagy ereje van.

Teljes szívünkből belekapaszkodhatunk az Úr Jézusba és az Ő drága ígéreteibe:

„Gyermek voltam, meg is öregedtem, de nem láttam, hogy elhagyatottá lett az igaz, sem azt, hogy gyermeke koldussá vált. Mindenkor könyörül, és kölcsönad, gyermeke áldott lesz." (Zsoltárok 37:25–26)

„Vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra." (Ézsaiás 44:3)

Szűcsné Novák Mária

Bach Mindenkinek
Fesztivál 2019: Zene a gyermekekért

Lassan kezd hagyománnyá formálódni, hogy a Székesfehérvári Ökumenikus Kórus bekapcsolódik az országos szervezésű Bach Mindenkinek Fesztivál koncertsorozatba, megemlékezve a zeneművészet és a protestáns zene kiemelkedő egyéniségének, Johann Sebastian Bachnak a születési évfordulójáról (1685. március 21.) A koncertek mindig ingyenesen látogathatók, viszont az idei évben a felajánlott adományokat a Bethesda Gyermekkórház részére juttatta el a szervezőség.

A tavalyi évhez hasonlóan, örömmel készültünk különböző Bach-művekkel a koncertre, azonban idén egy nem mindennapi élménynyel is gazdagodhattunk. Cseké Bányai Erzsébet, a székesfehérvári Evangélikus Kórus karnagya és kórusunk Bach Fesztiváljának szervezője és lebonyolítója idén egy új ötletével gazdagította a fesztivál-sorozatot. A kórus 2019. március 21-én, csütörtökön délután 5 órai kezdettel Székesfehérvár Fő terén, a Polgármesteri Hivatal előtt énekelt Bach-korálokat. A hallgatóság száma véleményem szerint olyan 100–120 fő lehetett, jól eső érzéssel töltött el, hogy városunk népessége nagy érdeklődéssel szemléli és hallgatja a csodálatos harmóniákkal megalkotott egyházi énekeket. Továbbá bízom abban, hogy a Szentlélek munkája által a zene és az énekek mondanivalója nemcsak a fülekig, hanem a szívekig is eljutott.

A szabadtéri koncertet követően 2019. március 23-án 18 órakor a székesfehérvári evangélikus templomban került megrendezésre a templomi koncert, amely a kóruson

kívül hangszeres és prózai közreműködők számára is helyet biztosított. Az egybegyűlteket köszöntötte az evangélikus lelkész, Bencze András. Azt est házigazdája szerepét Csekéné Bányai Erzsébet töltötte be. A zenei műsor egy videófilm levetítésével került bevezetésre, amelyet a szervezőség állított össze a Bach Mindenkinek Fesztiválról. A néhány perces filmben megszólaltak Kovács Zalán László fesztiváligazgató, a szervezők és a fesztivált támogató művészeink, karnagyaink, a protestáns zene jelentős képviselői, mint például Vásáry Tamás Kossuth-díjas orgonaművész és karmester, Medveczky Ádám Kossuth-díjas karmester, Harcsa Veronika énekművész, Gryllus Dániel Kossuth-díjas zeneszerző, Rohmann Ditta Junior Prima díjas csellóművész. A felvételt újra megtekinthetjük a következő internetes elérhetőségen: „Bach Mindenkinek Fesztivál 2019", https://youtu.be/iVA7McfG3zI.

A kórusműveket ünnepkörök szerint kategorizáltuk, három blokkban szólaltattuk meg az énekeket. Az első blokkban énekeinkben megjelentek a mennyből jövő angyalok, akik hírül hozták Megváltónk születését, a kisdedet jászola felett énekszóval köszöntöttük, akit Isten küldött hozzánk, hogy mi üdvösséget nyerjünk. A második blokkban megemlékeztünk Jézus Krisztus szenvedéseiről, keresztre feszítéséről, amit értünk és helyettünk vállalt fel, hogy bűneinket elhordozza. Majd örvendezve énekeltük a nagy örömhírt, hogy Feltámadt Isten szent Fia, Halleuja! A harmadik blokkban Isten Szentlelkét hívtuk, Jöjj égi Szent Láng, hogy töltse be lelkünket, Ő legyen a mi vigasztalónk, támaszunk. Dicséretet zengtünk Isten nagy nevének jóságáért, szeretetéért, kegyelmességért, hálát adtunk Istennek szívvel, szájjal, lélekkel.

A videófilm és az első kórusblokk között Kuti Donát szólaltatta meg az orgonát, Bach a-moll Preludium és Fuga című művével nemcsak testben, de lélekben is megérkezhettünk a koncert helyszínére. Kuti Donát korán, már 4 évesen kezdett zongorázni. Édesanyja kérésére váltott orgonára. Székesfehérváron tanult Teleki Miklós orgonaművész vezetésével, tanulmányai alatt az evangélikus templomban gyakorolt. Három év után Ausztriába, Oberschützenbe ment, ahol Ulrike Theresia Wegele-Kefer orgonaművésztől tanult a kiemelt tehetségek osztályában. Tizenhat évesen az eisenstadti főiskolára felvételizett, ahol most 2. évfolyamos koncertorgona és zongora szakon.

Az orgonaszó után Szabóné Miklós Eszter néni ajándékozott meg bennünket egy verssel.

A karácsonyi dalok eléneklése után Végvári Dorottya altfurulyán játszotta el nekünk Bach g-moll Szonátájának Adagio és Allegro tételét. Zongorán kísérte Tóka Szabolcs orgonaművész. Végvári Dorottya a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetének 2. évfolyamos furulya szakos hallgatója. Hét éves kora óta tanul furulyázni. Első tanára édesapja, Végvári Gábor volt. Később Lits Zsuzsanna tanárnőnél folytatta tanulmányait. Jelenlegi tanárai Dr. Széplaki Zoltán és Fodor Csaba. Dorottya személyében kórusunk karvezetőjének, Dóczi Istvánnak az unokáját ismerhettük meg. Pista bácsi szintén a Bartók Béla Zeneművészeti Főiskolán szerezte meg diplomáját. A Várpalotai Zeneiskolában igazgatóhelyettesként, majd igazgatóként fagottot, furulyát és szolfézst oktatott. A Veszprémi Szimfonikus Zenekarban I. fagottosként, az Alba Regia Szimfonikus Zenekarban II. fagottosként játszott nyugdíjba vonulásáig. Nagy örömmel és büszkeséggel töltötte el Dorottya színvonalas játéka.

A húsvéti és a pünkösdi szakasz közötti kórusszünetben Horváth Annamária Bach g-moll Szólószonáta Adagio című brácsaszólója tette ünnepélyesebbé Bach születésnapját. Horváth Annamária Székesfehérváron kezdett hegedűt tanulni Bódi Árpád tanítványaként. Néhány év után inkább énekes pályára váltott, ezért abbahagyta hegedű tanulmányait. Később több tanár javaslatára brácsázni kezdett Bergerné Szőnyi Annánál. Érettségi után a Pécsi Egyetem Zeneművészeti szakára, majd egy év múlva Budapesten a Zeneakadémiára nyert felvételt, ahol jelenleg 2. évfolyamos Nagy Ágnesnél.

Nem múlt el még úgy koncert, hogy a kórus ne vonja be a hallgatóságot egy közös éneklésre. Ehhez az alkalomhoz és a helyszínhez is illő egyik közkedvelt és evangélikus himnuszként ismert Erős vár a mi Istenünk című éneket választottuk, természetesen az ünnepelt személy, Bach feldolgozásában. A kórust Tóka Szabolcs orgonaművész kísérte orgonán, a kórust felkészítette és vezényelte Dóczi István karnagy. Köszönjük munkájukat, a közös élményt!

Csekéné Bányai Erzsébet sejtelmesen annyit elárult, hogy jövőre még tovább szeretné bővíteni a fesztivál adta lehetőségeket…

Ezúton szeretném megköszönni Erzsike néninek, hogy a hátán hordja ennek a nemes alkalomnak a szervezéssel járó terheit, és köszönöm, hogy hozzájárult ennek a cikknek megírásához szükséges információkkal.

A kórus és a résztvevő zenészek, versmondók nevében köszönjük, hogy megtiszteltek bennünket a jelenlétükkel, és köszönjük a gyermekek nevében a felajánlott adományokat.

Áldás, békesség! Erős vár a mi Istenünk! Dicsértessék! Áldjon meg az Úr! Soli Deo Gloria!

„Miért keresitek a holtak között az élőt? Nincsen itt, hanem feltámadt!" (Lk 24.5–6)

Vági Ágnes

EMLÉKEZÉS 1919-RE

Most, hogy megérkezett az Úr 2019-dik esztendeje, egy kicsit ráncba szedtem a rendelkezésre álló emlékeimet és a szájhagyomány által rám maradt „örökségemet". Ezt minden esztendőben megteszem, amikor jelesebb események vannak, azokra szép csendesen megemlékezünk, vagy csak magamban emlékezem. Nem vagyunk, soha nem is voltunk olyan „nagy" család, hogy hangzatos, csilli-villi emlékezéseket kelljen tartanunk, de elég nagy és jelentős magunknak ahhoz, hogy a jövendő nemzedék eszméletében tartsuk az ősök emlékét.

Ez, a 2019-es esztendő rejteget néhány emlékezni való dolgot, melyet meg kell említeni, hogy valakinek eszébe ne jusson még egyszer azt megkísérelni, netán még hasonlót sem végrehajtani. Ugyanakkor ismételten emlékezni kell Isten végtelen kegyelméről, szeretetéről, őrző, védő szárnyáról, mellyel befedez bennünket, „az Ő akarata nélkül egyetlen hajszál sem eshetik le fejünkről".

A felmerült emlékek pontosan száz esztendeje estek meg, két, a közelben fekvő faluban. Az egyik humoros is lehetne, ha csak az eseményt nézzük, de az adott időben ez véresen komoly esemény volt. Viszont jól tükröződik benne Isten nem is akármilyen humora.

A Tanácsköztársaság politikai hulláma nagy sebességgel végigszáguldott megcsonkítás előtt (alatt) álló hazánkon, az értelmesebb polgárok érezték, tudták, hogy „nagy dolgok vannak készülőben", de hogy mik lesznek ezek, arra nagyon sokan gondolni sem mertek. A politika Kun Bélával és vitéz legényeivel elkezdte a leninizmus magját vetni azon a Magyarországon, ahol soha az ilyen ideológiának nem volt nagyon táptalaja. Ha nem volt, hát most lészen! – adták ki a jelszót Szamueli Tibor és harcostársai. Valóban, elkezdték a Magyar Ugart feltörni és bevetni olyan eszmékkel, amiktől megborzongott a fél világ. Ezeket a magokat vérrel kellett öntözni, mert csak akkor zsendültek ki igazán. Ezért aztán a „Lenin-fiúk", akik önmagukat is terroristáknak nevezték, különféle jelszókat maguk elé tűzve végigszáguldozták az országot és arattak, hogy az elvetett magjaik kellő öntözést kapjanak. Így került egy csapat – hat-hétfős lovasbandérium május elején Soponyára, egy kis Fejér megyei faluba, ahol nagy hangoskodással ijesztgették a lakosokat. A falu parasztjai – hisz' az értelmiségieket már néhány héttel azelőtt megfélemlítették – kíváncsian szemlélődtek a kerítéseken, kapukon keresztül, mi fog történni. Egy, a ház előtt az árkot takarító, parasztgatyás, mellényes szakállas atyafit körbevettek, kiszorították az árokból, és nagy hangoskodással faggatóra vették: „Mi most éppen papokat akasztunk, dögöljön a klerikális! Milyen ember a papjuk? Mondja meg, egy szavába kerül és felakasztjuk, agyonlőjük, ahogy ezt már megcsináltuk ma is több helyen!" „Nem rossz ember az, nem kell bántani." – mondta csendesen a kérdezett ember, de nem sok reménye volt, hogy hallják is, amit mond. „No, jól van, akkor most már nem akasztunk többet, fiúk, továbbmegyünk!" – harsogta a láthatóan nemcsak a harci láztól megittasult bandavezér parancsnok, megfordították a lovakat, és elvágtattak Sárbogárd irányába. „Hát Tiszteletes Úr, ezeket jól elküldte!" – szólt át a kerítésen a szomszéd, aki szintén ott reszketett a villámgyorsan lezajlott esemény alatt a kerítés mögött. „Istennek, úgy látszik, van még terve velem, hogy így megszabadított! Isten kegyelme legyen azokon, akiket ezek kérdezgetnek!" – válaszolta a lovasok által „kikérdezett" ember, aki nem volt más, mint a falu református papja, Nagytiszteletű Szabó Kálmán lelkész úr, aki ez után az „élmény" után már nem hitt még annyira sem az új eszmékben, sőt igyekezett a gyülekezetét, faluját óvni attól. Ezt a kalandot megúszta, de nem adta fel a hivatását, az emberek védelmét, még ha ezt tiltották is, fenyegették is. „Nem tehetek mást, ezt kell tenni az Isten Országának és Magyarországnak szolgálatában, Isten gyermekeiért!" – vallotta még többször, mikor kérdőre vonták különféle helyzetekben.

Körülbelül tíz-tizenkét kilométerrel délebbre, július derekán egy másik Fejér megyei faluban, Kálozon a református esperes-lelkész úrhoz már kocsival csörtettek be és tartóztatták le, mert Pünkösdkor – az Egyházügyi Minisztérium által törvényben megerősített és kiadott parancs ellenére – a templomban istentiszteletet merészelt tartani. Nagy hangoskodással és átkozódással vasra verve elvitték az esperes urat. Erősen ígérgették neki a kötelet, golyót, mindent együtt. A családot félrelöködték, elverték a családfő mellől, majd elrobogtak Sárbogárd irányába. A fél falu tanúja volt az incidensnek, megszeppentek, hallgattak, egyesek némán imádkoztak. Pár nap múlva érkezett a hír, hogy „a kálozi papot halálra ítélték". Valóban ez történt, de az ítéletet nem hajtották végre, csak siralomházba zárták a nagytiszteletű urat. Azt, hogy mi történt a siralomházban, nem tudhatjuk pontosan, mert erről nem szól a családi történelem. Ismerve Nagypapát, biztos imádkozott a falujáért, azért a „jó magyar

emberért", aki bejelentette, hogy „a kiadott parancs ellenére" mi történt. Valóban megkapták a papok, lelkészek az utasítást, hogy a templomokban vasárnap csak a pap lehet, ünnepeken pedig a pap csak röviden imádkozhat, semmi más esemény nem történhet. Az esperes úrnak volt még egy nagy bűne, ő még pünkösdi úrvacsorát is osztott a híveinek pünkösd vasárnap. Mint ilyenkor lenni szokott, akadt a faluban egy „igazi magyar", aki bejelentette a Kommünnél, hogy micsoda törvényszegés volt a faluban. Így aztán Isten pásztorát fegyverrel kísérték el. A hírek szerint augusztus 5-e körül akarták végrehajtani az ítéletet, de augusztus elsején megdőlt a proletárforradalom, letörölték a vörös színt az addig ünneplők, és kiszabadultak az addig még meg nem öltek, így menekült meg Nagytiszteletű Vargha Kálmán református esperes lelkész úr is a nagy bűne miatt rá kiszabott halálból. „Isten nem engedte, hogy szolgája így vesszen el, még más feladatot tartogat nekem, nekünk." – vallotta szabadulása után, szolgált rendületlenül még betegen is Isten dicsőségére.

Mondhatjuk, hogy a történelem érdekes játéka (én nem hiszek sem a történelem játékaiban, sem a sors rendeléseiben, csak és egyedül Isten rendeléseiben, vezetésében és végzéseiben), hogy a két lelkész – jóval az események után – rokonságba került, Szabó Kálmán fia, Dezső eljegyezte és el is vette Vargha Kálmán leányát, Jolánt. (A családfakutatás megmutatta, hogy egyszer már a két ág, a Vargha és a Szabó ág valamikor a tizenhetedik század elején keresztezték egymást.) Én pedig voltam bátor elköteleződni Szabó Dezső és Vargha Jolán leánya, Jolán mellett. A Szabó-oldalról is, de a Vargha-oldalról is Apósom rövid, nehezen kiszedett elbeszéléseiből tudtam meg a történteket. A nehéz idők még edzettebb, keményebb, hűbb szolgáivá tették Isten iránt a családot, remélem apósi-anyósi örökségként engem is.

Isten megóvja azokat, akikkel olyan terve van, látszólag elveszejt sokakat, akikkel az a terve. Nem tudunk belelátni a Mindenható elképzeléseibe, de nincs semmi, ami az Ő akaratán kívül történik. Ez megérne egy külön elemzést. Hiszem, hogy ezek az események nem a „történelem vad zivatarai" eredményeként eshettek meg, hanem a végtelen Isteni Kegyelem ékes bizonyítékaiként.

Legyünk hálával az elődök tettei iránt, és tanuljunk azokból, cselekedjük azt, ami az isteni rendelésekre szükséges történni, ne hagyjunk lehetőséget a nagy széttdobálónak az istenellenes, sátáni tervek végrehajtására. Isten legyen mindnyájunk segítségére ebben!

-i-e

Napközis hittantáborok

Szeretettel hívunk és várunk minden gyermeket (gyülekezeti, hittanos, talentumos) nyári napközis hittantáboraink egyikébe. Ezek során Isten országának titkaiba nyerünk bepillantást, sokat nevetünk, új barátokra lelhetünk, kirándulunk, kézműveskedünk és sportolunk.
A színes programokkal 8.00 órától 16.00 óráig várjuk a gyermekeket (felügyeletet 7.00–17.00 óráig biztosítunk).

A következő időpontokban és helyszíneken lesznek a hittanos táboraink:

1) **2019. 06. 17–21.** Budai úti református templom és gyülekezeti ház. Táborszervező: V. Szabó Gergelyné
2) **2019. 06. 24–28.** Széchenyi úti református templom, gyülekezeti ház és Talentum iskola. Táborszervező: Szász Tünde
3) **2019. 07. 01–05.** Maroshegyi református imaház. Táborszervező: Ujvári Sándor Csaba

A három felkínált időpont közül gyerekenként csak egy választható.
A tábor költsége 12.000 Ft/fő. Testvérek esetében a második gyermek 8.000 forintért táborozhat. Szociális támogatást szükség esetén tudunk nyújtani. Jelentkezni a hitoktatóknál, a lelkészeknél és a lelkészi hivatalban lehet!

Ujvári Sándor Csaba
beosztott lelkész

TÖBBGENERÁCIÓS NAGYTÁBOR

2019. július 14–19., NOVA

EGYIK 19, A MÁSIK EGY HÍJÁN 20!

Hiányokban megmutatkozó áldások

Sokan nagy szenvedésekkel és harcokkal éljük meg hiányosságainkat, kudarcainkat. Isten az ilyen hiányokban tudja leginkább megmutatni, hogy az ő áldásaiban nincs hiány!

„De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem." (2Kor 12:9)

Szeretettel várjuk a Testvéreket a 2019. július 14–19. (egy híján 20!) között Nován, a Csicsergő Szabadidőközpontba tervezett nyári együttlétünkre!

Kérjük, hogy mielőbb, de legkésőbb május 26-ig, vasárnapig adják le a jelentkezésüket a Lelkészi Hivatalban 15.000,- Ft előleg, vagy a teljes tábordíj befizetésével!
Buszindulás: július 14-én, vasárnap 13 órakor az Esze Tamás utcából! A hazautazás pedig július 19-én, pénteken délután 15 órakor lesz.
Az üdülő összesen 110 főt tud fogadni, illetve még kb. 20 fő sátorozót. Jelenleg 90 fő feletti a jelentkezések száma, ezért mielőbb várjuk a Testvérek előleg-, vagy aki teheti, a teljes tábordíj-befizetéseit a fentebbi határidőig a lelkészi hivatalban! Mindenkit szeretettel várunk, s imádkozzunk együtt a hét áldásaiért!

A Szervezők

SZEREPÁLMOK

...ÉS BIRKÓZÁS A VALÓSÁGGAL

CSENDES NAP NŐKNEK

2019.05.04. 10. ÓRA

SZÉCHENYI ÚTI GYÜLEKEZETI HÁZ

SZÉCHENYI UTCA 16.

MIT JELENT NŐI IDENTITÁSUNK
HA JÉZUS
HOZZÁÉRHET A SZÍVÜNKHÖZ?

ELŐADÓ

PARTI JUDIT

ÚJSÁGÍRÓ, FAMILY MAGAZIN

Stációk

A halott Jézus a kereszten: iszonyatos erejű *tény*. Iszonyatos erejű *látszat*. Szeretet, Igazság, Isten napfogyatkozása. Mégis kell szemlélnünk, ahogyan van, mivel – szemben a paradicsombélivel – e halott fa halott gyümölcse: a mi igazi élő fánk élő gyümölcse (S. Weil). Ezentúl erről a fáról kell szednünk, egyedül ennek a fának gyümölcsével lehet jóllaknunk.

Itt, a kereszt alatt ne gondoljunk előre, a föltámadásra, inkább visszafelé, az Utolsó vacsorára, Jézus kiontott vérére és megtöretett testére: íme, a mi valódi ételünk, íme, a mi valódi italunk.

Ahogy egykor az isteni jászlat pásztorok és királyok vették körül, a kereszt alatt az örök éhség és emberi szomjúság áll.

A kihűlt és elnehezült testet végül is levették a keresztről és anyja ölébe helyezték. Méhének gyümölcse fekszik most holtan az anyaölben. A Tékozló Fiú még *élve* hazatalálhatott, de nem ő, a Szerelmetes Fiú, ki *életét* adta mindannyiunkért. Igaz, az ő „sorsa” már elvégeztetett, de nem Máriáé. Neki a „túlélők” fájdalma jutott, az a fajta fájdalom, amitől az emberi képzelet talán leginkább fél, riadva hátrál; meg se mer közelíteni.

„Áldott a te méhednek gyümölcse” – hirdette egykor az angyal, s Máriának *most kell igazán elfogadnia ezt a mondatot*.

Pilinszky János

Anyakönyvi hírek 2019. 02. 23–2019. 04. 21.

Megkereszteltük:

Iszak Bendegúzt, Kecskés Mátyás Botondot, Sára Zsombort és Takács Hunort.

Imádkozunk értük.

Isten áldását kértük:

Gáspár Zoltán és Várnai Éva házasságára.

Imádkozunk értük.

Eltemettük:

Ács József, 79 éves; Bagoly Béláné sz. Szőcs Margit, 91 éves;
Bokor Sándorné sz. Jámbor Ilona, 82 éves; Dimák B. Ferenc, 96 éves;
Fehér Jánosné sz. Sáfár Zsuzsanna, 70 éves; Dr. Gamaufné Dr. Kóbor Éva, 73 éves;
Lakatos Lajosné szül. Farkas Borbála, 64 éves; Lévai István, 68 éves;
özv. Magvasi Lajosné sz. Rimán Vilma, 86 éves; Mádi István, 74 éves;
Mente Sándor, 87 éves; Molnár Andrásné szül. Szűcs Ilona, 90 éves;
Nagy István, 79 éves; Szabó László, 79 éves; Szepesi Tibor, 80 éves;
Özv. Török Ferencné sz. Madarász Julianna, 80 éves;
Varga Ferenc, 72 éves; özv. Zsidó Rozália sz. Bányai Rozália, 87 éves;
Zsigmond Zoltán, 58 éves testvérünket.

Imádkozunk a gyászolókért.

Gyülekezeti részeink állandó alkalmai

Széchenyi utca

Vasárnap:
08:30 Istentisztelet (A három nagyünnepen: 08:00)
10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet, ovis istentisztelet; Ünnepnapokon és a hónap utolsó vasárnapján délelőtt úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.
Minden hónap 1. és 3. vasárnapján:
16:00 Harmincasok-negyvenesek köre
Minden hónap 2. vasárnapján:
16:00 Családosok köre
Hétfő: 16:30 Szenvedélybetegségből szabadulást keresők és azokat segítők összejövetele (Kékkereszt csoport)
Keddenként:
első kedd: 18.00 „Egymás terhét hordozzátok" imaóra mindenkinek
második: 18.00 Presbiteri bibliaóra
harmadik: 18:00 Keresztelői előkészítő, 19:00 Jegyesoktatás
Szerda: Baba-mama kör 10:00 órától, Énekkari próba 18:30-tól
Csütörtök: 17:00 Imaóra
Csütörtök: 18:00 Gyülekezeti bibliaóra
Péntek: 15:00 FRÖCS (Fiatal Reformátusok Örömteli Csapata, kisifi)
Péntek: 17:00 KFC (Keresztyén Fiatalok Clubja)
Péntek: 18:00 Tabuk nélkül
Péntek: 18.00 Női Kör
Szombat: 18:00 Fiatal felnőttek (Ex-Aktívifi)
Szombat: 18:30 Énekkari próba
Minden hó 3. keddjén: 18:00 Presbiter feleségek köre
Minden hó 1. szerdáján: 15:00 Nyugdíjas lelkész házaspárok, illetve özvegyek bibliaórája a Gyülekezeti Központban
Minden hó 1. péntekjén: 14:00 Református Nyugdíjas Klub
Minden hó 2. vasárnapján: Teázás a 10 órás istentisztelet után az udvaron vagy a Gyülekezeti Központban

Maroshegy

Vasárnap: 09:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet az imaházban
Kéthetente hétfőn: 17:00 Bibliaóra az imaházban
Minden hó 1. csütörtökjén: Dávid-kör
Péntek: 17:00 Imanna imakör
Havonta pénteken: 17:00 Elcsendesedés - nőknek

Budai út

Vasárnap: 10:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet (ovisoknak, kisiskolásoknak külön csoportokban)
Egyházi nagy ünnepeken és a hónap első vasárnapján úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.
Szerda: 18:00 Kereszt-kérdések sorozat: előadás és beszélgetés
Péntek: 10:00 Baba-Mama Kör (Új Gyülekezeti Ház kisterme)
Minden hó 3. péntekjén: 18:00 Harmincasok-negyvenesek köre

Az altemplomi urnakegyhely nyári nyitva tartása:
Szerda és péntek: 16–18 óráig,
vasárnap (és állami ünnepnapokon, ha másképp nem hirdetjük) 9–12 óráig

Lelkészi Hivatal

8000 Székesfehérvár, Széchenyi utca 16.
Hivatali órák:
Hétfőtől - Péntekig: 8,30 - 12,30;
Vasárnap: 8,30 -10,00 11,00 -12,00
Tel.: 22/312-785; Fax: 22/398-719;
Mobil: 06/30-630-8801
e-mail: hivatal@albaref.hu, internet: www.albaref.hu
Adminisztrátor: Sárkány Anna
Bankszámlaszám:
UniCredit 10918001-00000021- 42850004

Lelkipásztorok, hitoktatók
Berze János *lelkipásztor, lelkészi elnök*
Szász Zoltán *lelkipásztor*
Ujvári Sándor Csaba *beosztott lelkész, hitoktató*
Deák Péter *ifjúsági lelkész, hitoktató*
Ludvigné Izsay Szilvia *beosztott lelkész, hitoktató*
Varga Zsófia *segédlelkész, hitoktató*
V. Szabó Gergelyné *hitoktató–beosztott lelkész*
Ellenbruckné Kiss Aranka *hitoktató–beosztott lelkész*
Szász Tünde *hitoktató*
Fórizs Éva *hitoktató*
Konrád Ferenc *hitoktató*
Berzéné Bezdán Katalin Erika *hitoktató*
Nagyné Vincze Tímea *hitoktató*

KÖZCÉLÚ ALAPÍTVÁNYAINK

– Hit, Remény, Szeretet Alapítvány –
Székesfehérvár, Széchenyi út 16.
Tel: 22/312-785
Bankszámlaszám:
UniCredit 10918001-00000053-90940017
Adószám: (Szja 1 %-hoz) 18501317-1-07
Céljai és egyéb tudnivalók: www.albaref.hu

Támogassuk az Alapítványt és az Egyházat az szja 1-1 %-ával!

Református Egyház technikai száma:
(Szja 1%-hoz): 0066

INTÉZMÉNYEINK ELÉRHETŐSÉGEI

Olajfa Református Óvoda:
8000 Székesfehérvár, Horvát I. u. 1.
Tel.: 22/316-378; e-mail: ovoda@albaref.hu
Vezető óvónő: Mocsáriné Brunner Boglárka
Talentum Református Általános Iskola:
8000 Székesfehérvár, Széchenyi út 20.
Tel.: 06-22/310-018, e-mail: iskolatitkar@albaref.hu
Igazgató: Szanyó Gáborné

Letölthető igehirdetések Mp3 formátumban! e-mail: bekesseg@albaref.hu www.albaref.hu

BÉKESSÉG
A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Kiadó: Hit, Remény, Szeretet Alapítvány
Felelős szerkesztő: Berze János; Szerkesztő: Ujváriné Császár Boglárka
Nyomdai munkák: Bezsit Bt., Felelős vezető: Farkas István
A Békesség újság önköltséges. Adományokat elfogadunk a lap kiadásához. Köszönjük!